

Radio Mania

Revistă pentru radioamatori editată de Clubul Sportiv „Ivana” Oravița

Anul I / Nr. 1

-varianta pentru internet-

1/2005

TITANI AI RADIOAMATORISMULUI YO

GÂNDURI LA UN ÎNCEPUT DE DRUM,

De fiecare dată când există și oameni devotați ideii, o nouă publicație adaugă alte argumente vârstei culturale a unui loc și fiecare habitat, cu resursele intelectuale de care dispune la un moment dat, contribuie la modelarea propriului destin în istorie. Cazul Oraviței noastre e unul mai mult decât fericit. Orașul a făcut istorie în această Mitteleuropa a modelului continental de multiculturalitate activă, chiar dacă vârsta urbei ce și-a sărbătorit nu de mult trei veacuri de la prima atestare documentară, e mai veche, desigur. Dar nu numai în cultură, destinul a vrut să confere urbei de pe Caraș statutul unui habitat al priorităților: cel dintâi edificiu teatral din spațiul culturii naționale, fondat la 1817, primele rețele de cale ferată din România, după ce gara, iarăși prima între edificiile genului, fusese terminată în 1849, așadar traseele Oravița- Baziaș, inaugurat la 1854 și Oravița-Anina, intrat în exploatare la 1863, prima Expoziție Industrială, Agricolă și Comercială din Europa Centrală, vernisată în 1869. Și lista acestor argumente care alimentează, firesc, orgoliul locului de la o generație la alta ar putea continua. De pildă:

- prima bibliotecă publică din Banat a aparținut „Asociației (Uniunii) Diletanților în Teatru” și a fost fondată ,conform ultimelor cercetări, la 1802
- prima lojă masonică din spațiul românesc, „Freischutzenkorps” datează din 1756
- prima farmacie montanistică din țară e înființată la 1796
- prima școală profesională(în minerit și metalurgie) e activă din 1729

-prima fabrică de bere intră pe producție proprie, la Ciclova Montană, suburbana Oraviței noastre, în 1718

-primul tratat de psihologie socială și a muncii din Europa, cu aplicație la profesiunea de miner, e scris aici de medicul J. Hoffinger și publicat în Viena în 1788

-primele experiențe reușite în vaccinări împotriva holerei sunt aplicate în intervalul 1830-1837

-primele amenajamente pentru cercetări meteorologice sunt ridicate în 1873 pe Dealul „Scofaina”, (proprietatea lui Pietro Scoffo)

O stație radio, acoperind numai habitatul orăvițean, este deja activă în anii '30 din veacul trecut, când restul Banatului, nici măcar în Timișoara, lucrurile nu sunt o realitate sau se află la început de drum. E poate mărturia de continuitate a unei pasiuni, a unui devotament, preocupare intelectuală desigur, cultivată și azi în cadrul clubului radioamatorilor orăvițeni. Grupare ce a devenit, în timp, o instituție în sine, multilaureată cu premii și distincții în plan național și internațional, cu membri de toate vârstele, fiecare implicat, în felul său, în pulsul cotidian al acestui oraș.

Recenta inițiativă, o publicație de profil pe care o salutăm colegial și cordial din acest colț de pagină, nu poate decât să ne bucure. Este semnul de maturitate al unei grupări care are deja o tradiție, are o faimă ce a depășit de mult hotarele țării. Ea, revista, poate deveni în timp emblema virtuală a unui loc și a oamenilor locului, cu preocupările lor, încă o dovadă că Oravița respiră lejer în paginile istoriei naționale mai ales prin cultură.

Ionel Bota

CUPRINS

Gânduri la început de drum.....	pag.1
Radioamatorism...încotro?.....	pag.2
Ameliorarea performanțelor echipei naționale.....	pag.3
Arrl Dx Cw&Ssb 2005 la YR7M.....	pag.6
CQ WW 160m CW 2005-văzut de la YR2I.....	pag.9
OO4UN în concursul ARRL CW 2005.....	pag.10
Considerații asupra folosirii indicativelor scurte.....	pag.14
Antenă verticală filară pentru banda de 80m.....	pag.15
Amplificator cu tubul GU43B.....	pag.18
WWYC -Clubul tinerilor pasionați de concursuri.....	pag.22
Old Timer's Club România.....	pag.23
Space weather news.....	pag.28
Istoria expediției FT5XO.....	pag.29
Bătălia pentru FT5XO.....	pag.30
Sondaj de opinie.....	pag.32

Radioamatorism.....Încotro ?

ing.prof. Șuli I. Iulius
YO2IS

Maestru internațional în radioamatorism

Mă bucur că suntem din nou împreună, ca să putem dialoga „la vedere” și nu ascunși pe după microfoane sau calculatoare...căci din păcate după manipolatoare morse se pitesc din ce în ce mai puțini radioamatori YO2.

Sunt aici a șasea oară și sincer să fiu, de data asta îmi propusesem să stau în banca mea, așteptând în liniște și semnare extragerea cinstită a tombolei, asta mai ales după ce la întâlnirea de la Pecica, amicii de acolo ne-au făcut cadou un prânz pe cinste, amicul George din New York ne-a dotat cu felurite surprize ca un adevărat...Moș Gerilă, rămânând în continuare singurul din diaspora YO2 care nu și-a uitat locurile natale, iar ca finalul să fie perfect, nici unul dintre participanți nu s-a plâns prin benzile de ultrascurte de cât l-a costat drumul dus-întors.

Tema notată în programul întâlnirii de azi mi-a venit „ad-hoc”, când Stelian, YO2BBT, mi-a solicitat la Pecica, participarea cu un referat.

Pregătisem câte ceva scris, încă de la Băile Olănești unde am fost pentru prima dată într-o foarte reușită vacanță, dar recitindu-mi „opera” am decis să o...las baltă, oricum nici eu și nici cei prezenți aici nu vom putea decide soarta viitoare a radioamatorismului românesc sau din alte părți ale lumii.

Am scris și vorbit de multe ori pe tema asta, declanșând uneori chiar mici „furtuni într-un pahar de apă”, dar în timp eficiența a fost minoră, păcat de timp și efort, mai bine făceam DXCC-ul pe 9 benzi...sau vreun nou sistem de radiocomunicație...

RADIOCOMUNICAȚIE am scris cu litere mari, asta-i treaba pe care o facem din păcate tot mai rar și mai puțin calificat. Citiți ce scrie, Vali YO2LDC, când e supărat după câte un concurs. Ascultați cum nu răspunde nimeni la apelul unui YO3 sau 7 aflat în mobil, când cheama pe R1x sau canalele locale din Timișoara, ca de liniștea de pe Echolink-ul păstorit cu îndârjire de YO2LIZ să nu mai pomenesc.

Poate mai bine ar fi să puteți auzi ce frumos se răspunde și lucrează pe repetorul R5 de la Cozia. În 18 zile de trafic am făcut zeci de QSO-uri fără să dau volumul la maxim sau să-mi bag urechea în difuzor, fără să mă enerveze cei care apasă fără discernământ PTT-ul, fără să trebuiască să-mi redirecționez temele de dialog cu corespondenții și asta cu radioamatori din Vâlcea, Olt, Dolj, Argeș, Dâmbovița, Prahova, Sibiu și București. Dar am avut și surpriza unor QSO-uri cu

stații efectiv aflate pe munte, YO/ER1AU, Valentin, YO2LGP Manu, YO3FRK, Dan, YO3GDI, și alții, într-un trafic relaxant și chiar instructiv.

Deși mult mai încărcat ca trafic, R4 din Bucegi ne-a oferit șansa unor conversații cu stații din Constanța prin neobișnuita retranslație a transponderului 144/432/144 de la Topologu. Excelentă prestație, R4 fusese tocmai repus în funcțiune de câțiva inimoși radioamatori și montagniarzi coordonați de ominprezentul YO3APG.

Împreună cu Delia am reușit și câteva QSO-uri cu stații străine portabile în YO, câte un italian, american și german.

De la Băile Olănești, adică din KN25DF, sunt 95 Km până la R4, alias Charlie YO9A, m-a ajutat mult antena cu 5 elemente, montata de astă dată pentru polarizare verticală și neobosit-ul SY-501, Dragon, cu care de pe Transfăgăraș am deschis...degeaba, vreo 5 repetoare inclusiv R2 din munții Călimani, la aproape 200Km distanță, nereușind să fac decât 2 (două) QSO-uri după mai bine de o oră de apel și asta într-o zi de sâmbătă după amiaza.

Culmea, că unul din corespondenți, de fel din Mediaș auzind că lucrez cu un Dragon, mi-a replicat că la „valoarea” mea credea că am o „sculă” mai acătării !...Probabil nu citise încă replica lui G4DYO, publicată și-n revista noastră 8/2004 la pag. 13, care declara că nu crede că cineva va face mai multe QSO-uri cu nou IC-7800 decât va face el în același interval de timp cu vechiul său FT-101 !

Degeaba tot repetă YO2DM, că „piesa cea mai importantă de la stația ta ești tu operatorul”, majoritatea celor tineri dar și mulți veterani, visează deja la un IC-7800 sau măcar un IC-706, cel de pe coperta revistei, plus finalul de câțiva kilowați, cu care sigur vor face DXCC-ul pe toate benzile într-un an calendaristic.

Ca să devii un operator de radiocomunicații de clasă superioară, îți trebuie timp, munca și talent. Zâmbeam zilele trecute când un proaspăt promovat al categoriei a II a, transmitea în concursul IARU-144 MHz numerele de control, după metoda devenită de acum arhaică, cea din campionatul național de UUS. Mă întreb dacă nu era util să rămână câțiva ani în categoria a III a, să facă câteva mii de QSO-uri participând la trafic și concursuri pentru a învăța și apoi să dea examen pentru categoriile cu drepturi sporite. Nu este din păcate un caz izolat, avem destui radioamatori, unii chiar de

categoria a I, a care au probleme de trafic în SSB dar și de limbi străine, fiind astfel un prost exemplu pentru debutanți.

Mai demult am asemănat telegrafia morse cu sportul velelor, dar am fost plăcut impresionat când într-o conversație pe R5, Ligian, YO7GNL întreaga comparația adăugând tirul cu arcul. Toate acestea au fost odată profesioni care au redevenit cu timpul preocupări de timp liber, în care OMUL își poate manifesta individual și plenar, priceperea și talentul în competiție cu sine însuși și cu alții.

Am rămas pe gânduri citind în DX-Cluster reflecția unui olandez: „Power is the dead of hamradio...”. Mi-am adus aminte imediat de ceea ce a apărut în revistă legat de campionatul IARU 2004, sau mai glumeț spus „războiul kilowaților...pentru stăpânirea mușuroaielor”, dar să nu fim răi. Eu particip de câțiva ani buni în concursuri la categoria QRP și clasific pe acești „bum-bum” în două categorii, cei care aud și cei care nu aud QRP-iștii, adică cei care pe lângă puterea efectiv radiată au și abilitatea de-a recepționa semnale slabe în condiții de QRM...iar când e vorba de CW sau SSB, OMUL nu poate fi întrecut de nici un fel de robot sau calculator. Și apropo QRP, pe tema asta am scris câte ceva din experiența mea pentru un număr viitor al revistei.

„Nu lăsați radioamatorismul să moară !” apărea pe un logo al unui BBS de Packet radio din Moldova, o reflecție incitantă dar din păcate destul de aproape de adevăr. Nu Internetul și celularele sunt de vină, nici chiar acel 11 septembrie, eu cred că e vorba de un transferul nedorit a multor mentalități din cotidian în radioamatorism, care tinde să promoveze o luptă dură în „mușuroaie” și concursuri, o negustorie în care mereu se caută un fraier bun de păcălit, o disoluție a vieții de club de la care se așteaptă numai avantaje și nu în ultimul rând o abandonare a autoinstruirii care ne va duce spre acei „steckdossen-amateure” sau parafrazând computeriștii la, „plug and play, but first pay !”

Nici marile asociații de radioamatori, mă refer la cele din grupul G8, n-au reușit să se adapteze din mers la noile situații create de globalizarea radiocomunicațiilor și robotizarea acestora. Scade numărul membrilor cotizanti, apar cluburi naționale alternative dornice de afilierea la IARU, crește media de vârstă (se vede în CQ AA !), asta determină orientarea spre profit a autogestiunii asociațiilor având ca rezultat scăderea interesului și efortului pentru propaganda și popularizarea radioamatorismului.

Industria caută mână de lucru ieftină, îngust specializată, dar și rapid calificabilă, a trecut epoca tehnicienilor de tip „factotum” iar asta reduce interesul tinerilor spre radioamatorismul de tip enciclopedic. Vorba mucalitului „ce dacă știe unde-i Singapore, face bani din asta ?”

Tot mai des suntem întrebați „ce câștigi din acest hobby ?”, ca să nu pomenesc de întrebările care mi-se pun de cei care trec și văd antenele mele pentru EME, o curată nebunie !.

Odată am întrebat și eu o elevă, excelentă telegrafistă de la YO2KAC, la cei va servi telegrafia ?, mi-a răspuns sec „vreau să lucrez la SRI sau CIA !”

Sunt destul de puțini cei care au foloase directe și imediate din acest sport sau hobby, care însă în timp poate oferi mari satisfacții morale cu implicații directe în profesie și-n viața de zi de zi, mai ales după pensionare!.

Sincer sper să nu fim noi, cei de față aici, „ultimii mohicani” ai acestei frumoase și utile activități de timp liber despre care marele public știe prea puțin, fiind de regulă pornit sau asmuțit împotriva noastră.

Vă doresc ca întotdeauna, sănătate maximă și spor, vorba unui oltean din Caracal „ține-ți aproape, oameni buni”, la care trebuie să adaug „oamenii buni, sunt din păcate tot mai puțini !”

ing.prof. Șuli I. Iulius

YO2IS

Maestru internațional în radioamatorism

Ameliorarea performanțelor echipei naționale în benzile joase.

Ghiță Valentin

YO2LDC

Acest articol este destinat tuturor membrilor echipei naționale care de-a lungul timpului a lucrat în benzile inferioare în concursul IARU cu mai mult sau mai puțin succes. El reflectă doar experiența mea acumulată de-a lungul a câtorva ani buni de bântuit prin benzile inferioare.

1. Alegerea locației. Încă de la început trebuie să facem distincția clară între alegerea locației în benzile inferioare pentru traficul curent (chiar de performanță) și traficul făcut cu ocazia concursului Iaru. Dacă în cazul traficului curent nu te poți mulțumi decât cu ceea ce ai în mod uzual acasă, problema devine

copleșitoare în cazul alegerii locației pentru concurs. Acesta este de fapt primul motiv pentru care performanțele echipei naționale în benzile de jos sunt nerepresentative. Vă pot spune sincer că am putut constata o ameliorare a condițiilor de recepție (în aceleași condiții egale a sistemului de recepție) într-un perimetru de doar 50 de km patrați. Deși pare aproape illogic este purul adevăr. Am făcut recepții în trei puncte situate în linie dreaptă : Zlatița, Macoviște și Oravița. Distanța între punctele lăturalnice este de doar 27 km în linie dreaptă. Zlatița se află de-a lungul râului Nera pe fundul unei văi , încadrată strict de dealuri cu mare înălțime. Solul este tot timpul îmbibat cu apă. Efectiv doar vestul este puțin mai liber. Este punctul cu recepția radio cea mai proastă. Oravița se află situată tot la baza munților fiind obturată critic doar către N și NNE. Solul este pietros în schimb. Recepția e mult mai bună ca la Zlatița. Dar cea mai bună recepție este la Macoviște care se află la jumătatea distanței între Oravița și Zlatița. Este situată în plin câmp pe un sol dur, fără apă, nefiind obturată pe nici o direcție de nici un obstacol. Pe antene uzuale se aude ceea ce se aude pe beverage în Zlatița. Solul în cazul recepției pe antene beverage are o importanță covârșitoare. Cu cât e mai bun conducător electric cu atât recepția e mai slabă. Este unul din paradoxurile antenelor beverage. Înălțimea locului de recepție este de asemenea un factor primordial în asigurarea unui trafic de performanță. Experiența multor echipe naționale (vezi site-ul www.sn0hq.org și nu numai) în benzile de jos spune că locațiile cele mai bune sunt cele din câmpie. Acest lucru pot să-l confirm și eu din experimentele făcute. Deci este total deplasat să alegi locuri înalte pentru recepții în benzile inferioare. Toate aceste lucruri scrise mai sus sunt valabile inclusiv pentru banda de 40m.

2.Sistemele de recepție. Sunt unele dintre problemele cele mai delicate și greu de depășit în pregătirea unei locații pentru concurs. Este unanim recunoscut faptul că fără antene speciale de recepție nu ai ce căuta într-un concurs mare. Asta numai dacă nu cumva ai locația printr-o țară nordică, hi !! Cea mai bună antenă pentru asigurarea acestui deziderat este antena beverage. Construcția ei nu este la îndemâna tuturor iar acest lucru a fost dovedit în diverse ocazii. De documentații e plin netul dar nu veți găsi niciunde o punere în practică a acestora. Poate că este și normal pentru unii să nu-și dezvăluie rodul muncii și al eșecurilor dobândite în ani de experimentări. Marele dezavantaj al acestor antene este că sunt prea directive și asigură un raport față-spate ridicat. În cazul unui concurs aceasta nu e o bucurie. La asta se adaugă și pierderea

de semnal util: 1,5 puncte S față de un dipol obișnuit. Relativa scădere a semnalului util se poate ameliora printr-un sistem de minim două beverageuri sinfazate. Dar aceasta se face numai în detrimentul directivității care crește. Se pare că este o problemă fără rezolvare. O bună rezolvare constă în faptul de a alege un bun coechipier care să simtă banda și să fie la momentul oportun pe direcția bună cu comutatorul de antene de recepție. Numărul antenelor beverage trebuie să fie de minim 7 pentru a asigura o mare parte a direcțiilor din care poți fi apelat, iar lungimea fiecărei antene e bine să fie la 2 lambda. Costul unei singure antene beverage de 2 lambda în banda de 160m este de ~ 100 euro. O sumă deloc modestă care face ca aceste antene să pară doar un vis frumos. La toate acestea se adaugă și sistemele de comutare, cablul coaxial hard-line de 75 ohmi de coborâre, alături de o priză de pământ unică pentru fiecare antenă în parte. Consider că momentan nu există nici o locație în YO care să ofere condiții identice cu ale celorlalte echipe naționale cu șanse reale de top 10.

3.Sistemele de emisie. Antenele de emisie sunt un capitol foarte neglijat în YO. Antene ca inverted vee , dipol sau delta loop orizontal trebuie uitate cu desăvârșire cel puțin în cazul concursului IARU. Antena optimă pentru concursul Iaru (cel puțin la noi în YO) este antena verticală. Este omnidirecțională și nu este așa greu de construit. Trebuie însă ținut cont de obstacolele apropiate din jurul ei, în sensul că nu trebuie să aibă nimic care să-i obtureze vreo direcție importantă. Vă spun asta din proprie experiență, direcția Est în QTH-ul meu de la Zlatița fiind obturată de o clădire lungă de 90m și înaltă de peste 10m. Există un remediu foarte simplu, extraordinar de eficient pentru a face o radiație omni din orice antenă verticală: ridicarea focarului antenei peste înălțimea perturbatoare. Este din punct mecanic un deziderat relativ greu de îndeplinit având în vedere că numai pentru banda de 80m radiatorul este de ~20m. La o antenă cu focarul ridicat de la sol în banda de 160m doar băimărenii se pot gândi. La o antenă verticală din benzile de jos trebuie însă ținut cont de numărul de contragreutăți care nu este tocmai mic și înghite o mare cantitate de sârmă de cupru. Numărul de contragreutăți se poate determina simplu foarte ușor. La o anumită lungime dată a radiatorului se pune un număr mic de radiale și se măsoară frecvența de rezonanță unde este swr-ul e cel mai mic (asta în cazul în care nu există un analizor de swr). Se adaugă atâtea contragreutăți până frecvența de rezonanță antenei la swr minim nu se mai schimbă. Numărul de contragreutăți variază de la o bandă la alta, de la un

sol la altul și mai ales este influențat de focarul antenei, mai precis de înălțimea față de sol unde este alimentată antena. O bună alternativă la antena verticală clasică este antena verticală filară care se poate construi foarte ușor dacă există un stâlp de ~30m înălțime. Nu trebuie neglijat sistemul de contragreutăți de care depinde randamentul unei antene verticale.

Alte antene simple dar de mare eficacitate sunt antenele filare delta loop cu mai mulți elemente. Sunt necesare minim două antene de acest gen: una pentru vest, alta pentru est având în vedere că greul stațiilor importante sunt pe aceste două direcții. Totul se face însă în jurul stâlpului de 30m. Delta loop-ul filar cu mai multe elemente este o bună alternativă la o antenă yagi rotativă care la aceeași înălțime are un câștig mai mic.

4. Amplificatorul liniar. Acesta este un subiect tabu pentru că e depășită ușor puterea admisă în YO. Dacă suntem prea delicați exact în acest domeniu, performanțele nu se vor arăta pentru noi niciodată. Să nu uităm că prin putere încercăm să atenuăm handicapul lipsei antenelor performante de emisie. Pentru benzile inferioare puterea trebuie să înceapă de la 2 kw în sus. Această putere este deja uzuală în toată lumea. Toate echipele cu speranțe pentru top 10 folosesc puteri mult superioare și nu numai în benzile inferioare. Acesta este domeniul cel mai costisitor în pregătirea concursului IARU. Dacă tindem spre mai sus în clasament aici trebuie umblat cu precădere.

5. Sistemele de comutare a antenelor. În locația în care sunt folosite mai multe antene de emisie lângă alte antene de recepție este nevoie obligatoriu de un foarte bine pus la punct sistem de comutare. Aceasta deoarece puterea de radiofrecvență debitată de emițător nu trebuie să se găsească nicidecum în cutia de comutare a antenelor beverage. Catastrofele se pot întâmpla foarte ușor dacă se folosesc improvizații de moment.

6. Operatorii. Factorul uman este deloc de neglijat în pregătirea concursului. Aici sunt nevoie de operatori care știu cu ce se mănâncă benzile inferioare. Chinul de a face cum trebuie un concurs în aceste benzi nu se compară cu oricare altul. Semnalele sunt mai „subțiri” chiar decât cele EME iar aducerea DX-lui (care poate fi multiplicator) în log este întotdeauna o probă de măiestrie. Un operator foarte bun pentru benzi superioare de multe ori nu face față în benzile inferioare.

7. Despre vânător și locația lui. Acesta este un subiect total neglijat în mai toate benzile dar cu precădere în

benzile inferioare. Nu este permis ca într-un concurs de talia IARU să nu ai un bun vânător. Locația lui trebuie să fie apropiată de a ta pentru a avea cu el măcar o legătură de voce, dacă log comun pe PC nu este posibil. El trebuie să se apropie foarte mult de toate condițiile pe care le are stația principală (antene de recepție, emisie și putere) pentru ca în orice moment să preia prerogativele acesteia. Dacă se poate să nu fie pe aceeași linie de alimentare cu energie electrică ar fi mai mult decât perfect. Operatorul trebuie să fie de aceeași talie cu cel de la stația principală. E lesne de înțeles de ce. Aducerea multiplicatorilor, țărilor și zonelor în log nu este posibilă fără o stație la fel de pregătită ca cea principală.

8. Alegerea TCVR-ului. Trebuie folosite stații care se descurcă bine în condiții extreme. Dinamica stației este principala caracteristică care trebuie urmărită. Semnalele slabe sunt într-o simbioză perfectă cu cele ale stațiilor „big gun” europene. În benzile inferioare, receptoare care fac față cu brio unui trafic domestic capotează ușor. Filtrele cu cuarț sunt întotdeauna de preferat celor mecanice. O bună cunoaștere a modului de trafic cu TCVR-ul respectiv te scutește de multe surprize neplăcute. Dacă vin alți operatori decât posesorul TCVR-ului, obligatoriu este nevoie de o acomodare și învățarea funcțiilor principale ale acestuia mult înainte de începerea concursului.

9. Clusterul. Este una dintre ultimele găselnițe dar care a avut un impact major în lumea concursurilor. Și nu numai. Mai ales dacă nu ai vânător, ai nevoie ca de aer de cluster. Chiar dacă de multe ori apariția unui multiplicator înseamnă o ambuscadă neașteptată de indicative (cu care ți-ai face WAC-ul în cinci minute) per ansamblu beneficiile clusterului sunt enorme. O stație care se respectă și de la care se cere ceva trebuie să se folosească de beneficiile clusterului.

10. Programul de log și PC-ul. Ceea ce nu a reușit încă echipa națională este folosirea logului comun prin intermediul comunicației TCP/IP. Rezolvarea acestui deziderat ar urca echipa în clasamentul final cu cel puțin câteva locuri. Alegerea programului de log este de asemenea primordială. La stația mea de concurs folosesc întotdeauna două PC-uri: un laptop pe care țin CT-ul sub DOS și un Pentium I pe care văd clusterul tot timpul concursului. Acesta este conectat la internet prin intermediul telefonului celular pentru că la Zlatița nu există altă telefonie. Toate aceste calculatoare sunt suportate (în privința zgomotului) foarte bine de TS-870. Este absolut necesar ca zgomotul calculatoarelor să nu influențeze recepția.

11. Mărunțișuri. De care e bine să ții seama tot timpul.

—Priza de pământ a stației este unul dintre factorii neglijați. Acest lucru nu ar trece neobservat dacă ar fi folosită puterea care se cere într-un concurs de așa talie. La mine dacă nu păstrez foarte mic SWR-ul (sub 1/1,2) în antena de emisie Pentium-ul este primul care o ia razna. De fapt acesta e și semnalul că ceva nu merge. În Qth-ul meu împământarea constă în mai multe sute de țărugi legați între ei cu fier beton gros. A fost făcută de cei care au construit complexul agricol unde am eu sediul acum. Nu am putut să-i măsoar cu aparate uzuale rezistența, pentru că este foarte mică. —Trebuie să se țină seama de distanța dintre antenele de emisie. Dacă sunt prea apropiate li se strică caracteristicile și te pomenești când ai mai mare nevoie de ele că nu merg. Dar cea mai mare grijă trebuie să ți-o faci dacă verticalul este mai aproape de 1/4 lambda de vreun beverage sau mai rău de cutia unde sunt relele care comută beverageurile. Atunci toată recepția este sacrificată. Dacă se întâmplă acest lucru, verticalul trebuie în pauzele de emisie pus întotdeauna la masă ca să nu inducă zgomot în beverageuri. Această neatenție te costă foarte mult într-un concurs. —Starea fizică și de spirit a operatorilor trebuie să fie perfectă. Nici cea mai mică neînțelegere nu trebuie să

umbrească starea de spirit a echipei.

După cum se observă sunt o grămadă de factori de care trebuie să ții seama în pregătirea unui concurs IARU în benzile inferioare. Neîndeplinirea lor întotdeauna se reflectă în rezultatele obținute, astfel per ansamblu echipa este depunctată exact în benzile care trebuie să-și aducă cel mai mult aportul la scorul final. Observați că în benzile superioare deja nu se mai poate ține pasul cu restul echipelor mari din motive de locații, antene, puteri, vânători. Poate acesta e singurul motiv pentru care ar trebui acordată mai multă atenție pregătirii concursului în benzile inferioare.

Toate cele prezentate mai sus reprezintă modul meu de pregătire a concursului Iaru. Dacă experiența mea poate ajuta pe cineva din echipa națională bucuria ar fi și mai mare din partea mea. Orice nouă experiență sau completare în bine la felul cum văd eu lucrurile este mai mult decât benefică și nu poate decât să ducă la ameliorarea performanțelor echipei naționale.

Ghiță Valentin
YO2LDC

ARRL DX CW&SSB 2005 LA YR7M

Mihai Mateescu, YO3CTK
Andy Ruse, YO3JR
Tiberiu Tibeica, YO9GZU

La YR7M sezonul competițional s-a deschis ca și anul trecut cu ARRL DX, concurs dificil ce necesită pentru performanță condiții tehnice ceva mai pretențioase îmbinate în egală măsură cu iscusința și experiența operatorilor, acestea jucând un rol important mai ales în actuala fază a ciclului solar.

Un rezultat onorabil, care să se încadreze cel puțin în obiectivele propuse (top 10) necesită o pregătire minuțioasă ce începe odată cu terminarea ultimului concurs. Mai ales că de data aceasta avea să se schimbe o variabilă esențială, și anume softul de concurs (Writelog), un soft nou necesitând cunoașterea și acomodarea cu majoritatea funcțiilor sale pentru o bună mobilitate în timpul concursului. Perioada de după ARRL-ul de 10m, ultimul concurs mare din sezonul 2004, a fost destul de încărcată, pregătirea constând în teste “la rece” și trafic curent în modul DX-pedition cu WL. S-au făcut peste o mie de legături în ambele moduri de lucru verificând astfel

funcțiile și capabilitățile softului, interconectarea sa cu transceiverul via RS232, testarea interfețelor de manipulare CW via LPT, adaptarea prin cabluri speciale a setului casca-microfon, dispozitiv util în traficul SSB, iar pentru protejarea funcției VOX a transceiverului și o mai bună sincronizare s-a folosit un sistem de “foot-switch” (pedală-picior) care s-a dovedit extrem de eficient. Toate acestea au fost folosite și în două concursuri de calibru mai mic (UBA SSB și PACC), participarea în acestea ajutând la găsirea și soluționarea micilor probleme tehnice care ne-au scăpat în prima fază și permițând o mai bună înțelegere practică a WL în modul contest. Tot în această perioadă au avut loc și întâlniri în care s-au discutat posibilitățile tehnice și obiectivele de atins, pe baza rezultatelor din edițiile trecute ale concursului și a evoluției propagării în perioada premergătoare concursului. Pentru a ne face o imagine cât mai clară asupra orelor și path-urilor de propagare în diferite

benzi spre NA am analizat numărul de spoturi prin grafice pe benzi/ore între EU și NA din ultima perioadă, de unde am dedus posibile momente de vârf de trafic pe benzi, necesare de cunoscut în timpul concursului pentru menținerea unei rate acceptabile și a vânătorii de multiplicatori. Întotdeauna este util și studiul buletinelor și predicțiilor de propagare făcute pe baza indicilor solari pentru weekendul respectiv, precum și consultarea

tabelelor cu propagarea pe zone/benzi/ore pentru acea perioada, editate de revista QST. Astfel ne-am decis asupra categoriei, și anume SO(A)AB HP pentru ambele etape, iar ca obiective în CW 1500 legături și în SSB 1000 legături cu clasarea în top 10 world. La prima vedere numărul de legături propus nu pare mare pentru toate benzile, dar nu trebuie să uităm că suntem aproape pe minim de ciclu solar iar un MUF de 21-22 MHz face traficul foarte capricios în 15m și aproape inexistent în 10m. Totodată poziționarea

geografică nu este prea avantajoasă în acest concurs, știindu-se că o longitudine cât mai estică scade numărul efectiv de ore de deschidere spre NA prin diferența mică de timp între răsăritul lor și apusul nostru, iar o latitudine sudică face imposibilă deschiderea path-ului "over the pole" cu propagare de noapte în benzile de sus, de care beneficiază cel mai mult stațiile scandinave. Și rezultatele ediției

trecute, cu propagare asemănătoare sau ceva mai bună, dovedesc că Balcanii nu reprezintă o locație care să asigure o clasare foarte bună.

Sosirea la locație - QTH Rădești, aprox. 25-30

km nord de Pitești, jud. AG s-a făcut vineri după amiaza pentru etapa de CW, iar pentru cea de SSB s-a sosit încă de joi, fiind necesare ajustări la antenele de 80 și 160m, implementarea în rețeaua WL a unui nou computer și soluționarea altor mici probleme cu

care ne confruntaserăm în prima etapa. S-au interconectat cele trei calculatoare prin swich, unul din calculatoare fiind legat la TNC pentru a accesa prin intermediul transceiverului de 2m nodul de packet cluster YO7JYL-5 din Pitești. Astfel toate spoturile ajung la calculatorul principal care comunică cu

transceiverul prin RS232 facilitând lucrul S & P (vanatoare) chiar în timpul operațiunii de running. S-a făcut verificarea SWR-ului antenelor în poziții de low și high power. Mici probleme de RF

feedback au fost rezolvate cu toruri de ferită și legarea la pământ a tuturor echipamentelor. Ca rezervă pentru situația în care conexiunea packet din 2m ar fi căzut (ceea ce s-a și întâmplat în ambele etape) s-a avut în vedere posibilitatea accesului la internet prin telefonul mobil (GPRS).

Conform planului am ales începerea concursului în 40m în ambele etape, 00 UTC fiind o ora prea târzie

În această perioadă a anului pentru o deschidere în 20m. Rata de debut nu a fost la nivelul așteptărilor în nici una dintre etape, deși 40m a mers ceva mai bine la început în SSB. În etapa de CW rata chiar a scăzut în a doua oră, iar majoritatea stațiilor veneau cu semnale fluctuante ("fluttery"), ceea ce indica faptul că MUF a scăzut și condițiile din 80m sunt mai bune. Astfel ca s-a stat mai mult în 80m, mișcare ce s-a dovedit utilă, majoritatea legăturilor din 80 și 160m făcându-se în prima dimineață. În SSB, 80 și 160m nu au mai mers așa bine, iar deschiderile de la răsăritul nostru nu au adus multe legături. În ambele etape, dimineața în 20m au fost timpi morți până la răsăritul de pe coasta de est. Imediat după răsăritul lor banda

de 20m a oferit rate mai bune în ambele etape, în CW banda de 15m a avut perioade cu deschideri surprinzătoare, care însă nu erau de prea lungă durată. În weekendul de SSB propagarea a fost mult mai slabă, practic fără nici o deschidere în 15m în cea de-a doua zi, când MUF-ul a fost sub 21 MHz, ceea ce a afectat destul de mult numărul de legături și multiplicatori. A lipsit și acea mică deschidere din 28 MHz de la apusul nostru, pe care am reușit să o fructificăm în etapa de CW. În final în SSB nu s-a reușit nici o legătură cu stații de pe coasta de vest în 15m. Mai ales în etapa de CW s-a avut în vedere trecerea în 40m după-amiaza pentru long path-ul spre coasta de vest, dar în prima zi rata mare din benzile de sus nu a permis acest lucru. Însă noaptea de sâmbătă avea să aducă o propagare excelentă în 40m, cu rată constantă de peste 100 Q/h după 23 UTC, fără acele semnale fluctuante din prima seară, cu deschidere mai lungă de două ore spre coasta de vest pe short path după apusul lor, care a adus majoritatea statelor (fără eternul ND), scăpându-ne de grija unui QSY aici în după-amiaza următoare pentru long path. Surpriză! 80 și 160m au fost aproape neproductive a doua noapte, în contrast cu prima. În comparație, în

SSB a doua noapte a fost groznică în 40m, cu extrem de puține stații lucrate, dar 80m a mers ceva mai bine, până după răsăritul nostru. De remarcat este

și prelungirea propagării spre NA în 20m în etapa de SSB, în a doua seară chiar până la 21 UTC, față de 18 UTC în CW, fapt care confirmă trecerea spre condițiile de echinocțiu. Sfârșitul concursului în ambele etape ne-a găsit în 80m, unde șansele de a lucra un nou multiplicator erau mai mari, la aceeași rată de legături pe care ne-ar fi asigurat-o și banda de 40m. Rezultatele finale sunt următoarele:

Etapa de CW:

QSO-uri: 1976,

Multip.: 212 ,

Scor: 1,256,736 pct.;

160m- 48 Qso's,

20Mult.

80m-182 Qso's, 31 Mult.

40m-738 Qso's, 57 Mult.

20m- 570 QSO's, 51 Mult.

15m- 422 QSO's, 43 Mult.

10m- 16 QSO's, 10 Mult.

Etapa de SSB:

QSO-uri: 1090, Mult: 145 , Score:474,150 pct.;

160m- 4 Qso's, 4Mult.

80m- 116 Qso's, 25 Mult.

40m- 264 Qso's, 38 Mult.

20m- 635 QSO's, 53 Mult.

15m- 71 QSO's, 25 Mult

10m- 0 QSO's, 0 Mult.

Concursul nu a fost lipsit însă de probleme, Murphy fiind prezent și la noi în ambele etape. Nodul de packet din Pitești ne-a dat bătaie de cap și am fost privați de DX cluster aproape jumătate de concurs în etapa de CW. Tot atunci, exact în momentul în care se deschisese banda de 10m după două zile de așteptare, releul de antena al liniarului nu a mai vrut să funcționeze și cele 15-20 de minute critice au fost trecute cu doar 100 W, fiind afectat astfel numărul de state din această bandă. Nu mare ne-a fost mirarea când a căzut și rețeaua de tensiune în toată zona lăsându-ne în stand-by. Etapa de SSB a fost mult mai afectată. Aici s-au pierdut timpi importanți chiar în

momente de maxim de deschidere în 20 și 40m, tot datorită releului pricinos, a cărui problemă a fost rezolvată într-un final. Au fost și alte probleme care ne-au afectat bunul mers al scorului, dar pe care cu răbdare am reușit să le rezolvăm. Sperăm ca rezultatele

oficiale ale acestui concurs să ne aducă satisfacția atingerii obiectivelor propuse!

Mihai Mateescu, YO3CTK
Andy Ruse, YO3JR
Tiberiu Tibeica, YO9GZU

CQ WW 160m CW 2005-văzut de la YR2I

Acest articol a fost preluat de pe forumul de discuții YODX fiind scris de YO2LDC, Vali. Este prezentată experiența de concurs a stației YR2I care a participat în concursul CQ WW 160m 2005

Salutare tuturor,

Pentru că am lipsit o săptămână de pe forum încerc acum scurt să vă prezint experiența de concurs a echipei YR2I.

Am pornit acest concurs cu Ovidiu, Yo2dfa, cu o mare rețineră în suflet. Vremea era deosebit de proastă în Banat, zăpada fiind de 20 de cm sub beverageuri. Aceste antene merg cu adevărat bine dacă e uscat pe sub ele.

De la începutul și până la sfârșitul concursului a nins. Am început concursul cu ~ 2kw out și antena de emisie Inv-vee la 30m înălțime. Aveam doar 6 antene beverage. Cea de nord am deschis-o la terminația rezistivă tocmai pentru a auzi și sudul, pentru care nu am posibilitate geografică de a întinde antene. În acest concurs nu am avut antenă beverage de SA pentru că antena respectivă a fost întinsă pe direcția expediției 3Y0 aflată mult mai la sud.

Miza era depășirea celor 510.000 de puncte făcute în concursul de anul trecut. I-am spus lui Ovidiu de la început că mă declar mulțumit cu 350.000 de puncte. Poate din jenă el nu a comentat nimic. Știa ceva pesemne ce eu nu întrezăream, hi ?

După prima noapte am realizat un număr de legături mai mare decât cel obținut anul trecut. Dar numărul de puncte era mai mic. Aceasta se datorează doar lipsei propagării către vest. Numărul mic de

americani lucrați m-a îngrijorat mult. Aveam și de ce, pentru că numărul lor la finele concursului era de aproape jumătate față de anul trecut. Și nici o stație din SA. Lipsa antenei de SA și-a spus cuvântul.

consecutive să facem WAC-ul de două ori pe 160m în doar 24 de ore. În acest concurs din păcate, n-am reușit nici măcar odată. Ovidiu este entuziasmat la culme pe când eu sunt total dezamăgit și mă gândesc la ce aș mai putea face să amelioroz condițiile de concurs din QTH-ul meu.

Ceea ce pot să vă spun este că la aproximativ același număr de QSO-uri, rezultatele noastre finale sunt mult mai slabe decât ale celorlalți concurenți. Acest lucru se datorează îndeosebi lipsei noastre de multiplicatori. E normal însă, pentru că noi nu am avut vânători, cum se poartă și în acest concurs. Am ratat cel puțin 10 multiplicatori din cauza condițiilor slabe de QRO și antenă de emisie. O fază simpatică a fost aceea cu UU7J care a fost la 1 kHz de noi și ne „spletărea” de zor cu apelurile lui insistente, când

P e r total am făcut mai mult de 598.000 de puncte, 1115 QSO, 77 țări și 23 de state americane. Cel mai bun rezultat din YO, dar nesemnificativ în fața greilor lowband-ului. La ultima participare în 160m am reușit în două z i l e

vine al doilea UU7J slab ca un vis și ne lucrează. Au fost multe stații puternice care veneau tare, dar UU7J le-a bătut la fund pe toate. Săpând pe internet am găsit că echipa UU7J și-a anunțat participarea de o insula din mare în condiții de antena full-size vertical. Insula se numește Tuzla, Eu-080. Verticalul a fost construit în marginea mării iar o parte din contragreutăți au fost sub apă. Din cauza puterii folosite tot peștele aflat pe aproape s-a întors cu burta în sus. Măcar atâta satisfacție au avut, dacă tot n-au avut recepție bună. Ce nu am găsit în prima fază era puterea folosită de ei. Apoi am găsit că au avut un final de 10 buc GU-84 pe care l-au dus în insulă cu vaporul, de greu ce era, hi! În afară de spletărea inerentă puterii folosite, ucrainenii nu au făcut nimic rău. Pardon, au reușit 1182 de QSO-uri, 33 de state, și 95 țări. Foarte mulți multiplicatori obținuți în condiții de recepție impropriei întinderii antenelor beverage pe malul mării. Se știe de la Beverage încoace că o asemenea antenă întinsă pe malul unei ape sărate nu valorează nici cât o ceapă degerată. Pesemne că au avut vânători buni și legături radio UKW serioase cu continentul, hi! Stau să mă gândesc că aveau la ventilatorul de răcire a tuburilor o putere instalată de 2 ori cât avea YR2I outputul în antenă, hi! UU7J a dovedit că numai așa te poți compara cu stațiile europene pe pe coasta Atlanticului. De unde

se poate vedea că una din condițiile de bază în a face un bun scor, este buna așezarea geografică a stației.

Participarea YO în acest concurs a fost subțirică ca de fiecare dată. O figură frumoasă a făcut-o YR50 (YO5BRZ) și YO5KAD, stațiile care reprezintă YO în banda de 160m în concursul Iaru 2005. Semnalul lui YR50 a fost mai consistent iar operativitatea a fost de asemenea mai bună. Totuși rezultatul mai bun al lui YO5KAD mă surprinde foarte plăcut. Antena folosită de YO5KAD și la emisie și la recepție a fost un full-size delta-loop construit în jurul stâlpului de parașutism de 80m. Au fost lucrate stații din SA pe care eu nici nu le-am mirosit. Se dovedește, așa cum am mai spus, că Baia-Mare are cea mai bună locație de topband din YO. Dar cel mai mult mă bucură faptul că activitatea radio de acolo a intrat pe făgașul normal.

De anul viitor nu voi mai participa în acest concurs pentru YR2I. De fapt cred că nu voi mai participa de loc, preferând să vânez și să îmi mai fac câte o țară nouă. În condițiile actuale ceea ce face YR2I se cheamă muncă patriotică, hi! Nu ai cum să lupți în condiții egale cu toți greii acestei benzi, așa că refuz lupta, hi! Dar poate că Ovidiu mă va convinge și vom mai depăși vreun record național anul viitor.

Sănătate și DX-uri! Vali.

OO4UN în concursul ARRL CW 2005

ON4UN, John Devoldere, este unul din monștri sacri ai benzilor joase. Cunoștințele lui au fost făcute publice prin mai multe cărți scrise sub aripa protectoare a ARRL-ului care se ocupa de distribuirea lor în întreaga lume. Ultima carte a apărut anul trecut și este de o valoare inestimabilă pentru întreaga comunitate lowband. Datorită cunoștințelor și a recordurilor obținute în mai toate concursurile serioase, John este „alesul” multor firme serioase constructoare de aparatură pentru radioamatori. În ultimul timp a primit spre a fi testat de la firma Acom cel mai bun QRO făcut de ei: Acom 2000. De asemenea în ultimul timp a scris mult despre ultima apariție de la Ten-Tec: transceiverul Orion. E lesne de înțeles că aceste „scule” au fost donate lui John. O să observați din acest articol că John știe să facă reclamă firmei sponsor chiar în detrimentul altor firme pe care până mai ieri le reprezenta. Dar asta este o altă poveste. Poate când o să ne ridicăm și noi la aceeași valoare cu a lui John o să facem și noi la fel. Până atunci nu putem decât să ne minunăm de ceea ce poate lucra John într-un concurs mare. Mai jos se poate citi traducerea articolului său după experiența sa din ARRL 2005 CW.

Vara trecută eu am reconstruit antena verticală cu 4 elemente împreună cu Roger, ON6WU. Arată ca una nouă: elemente noi, sisteme de alimentare noi, noi linii de alimentare în $\lambda/4$. Noi experimentăm cu cutii de la firma Comtek ca și de la WX0B, dar vom vorbi despre asta mai târziu (la forumul de antene de la Dayton).

Eu am reconstruit de asemenea sistemul de alimentare iar antena principală de USA este acum o

pereche de fire fazate (~170m fiecare) folosind sistemul de alimentare încrucișat dezvoltat de W8JI și descris în detaliu în noua mea carte (care va fi disponibilă în mai la Dayton).

Acesta va fi primul concurs ARRL în banda de 80m lucrat cu noul Orion (N.R. -ultima noutate de la firma Ten-Tec).

În ultimii doi ani nu am putut participa din cauza unor probleme de familie, așa că aștept cu nerăbdare

acest concurs. Chiar de la începutul concursului am observat că indexul A este de 22 și K de 3-4 ceea ce nu e strălucitor. De asemenea soarele a fost cam activ ceea ce a fost dovedit în tot weekendul cu excelente condiții între EU și USA în banda de 15m. Într-un an bun pentru benzile joase de 80m și 160m banda de 15m trebuie să fie moartă. Înainte să încep concursul, eu nu m-am uitat la scorul mare făcut în anul 1997. Nu am vrut să fac concursul „sub presiune”, am vrut să mă bucur de el. Eu am găsit repede o bună frecvență lângă 3511 și am rămas acolo pentru mult timp. Frecvențele de 3500- 3505 sunt adesea bruiate de telefoanele pescarilor, iar frecvențele între 3505-3510 sunt bruiate cu un sunet ce pare un gard electric, dar nu e. Deasupra sunt cele mai bune frecvențe aici în Europa zilelor noastre, dar asta se poate schimba oricând.

În prima oră am făcut 90 de QSO-uri (nu-i rău) dar

în cea de-a doua și a treia oră a fost mai bine: 100 și 110 QSO-uri. De obicei, această rată este destul de mică pentru începutul concursului, dar banda de 20m este încă bună. Odată ce benzile înalte se duc, toți migrează

către benzile joase. Este întotdeauna fascinant să vezi că „săritura” tinde către vest. Am o hartă a lumii pe PC și pot vedea ușor umbra (N.R. zona cenușie) mișcându-se. Când am văzut prima legătură cu coasta de vest? Prima stație a fost W8AEF în Arizona la ora 01:46, la 30 de minute după apusul lui de soare, urmat la 10 minute de NK7U din Oregon și o oră mai târziu a venit primul californian, K6OY, apoi stația din Washington, WA7LT. Ok, săritura pare să acopere întreaga suprafață iar acum se pune problema atragerii atenției rarităților cum ar fi Wzoming, Nevada, Idaho, Montana și ambele Dakote. Sper să fiu postat frecvent pe cluster. Pot să spun de pe logul meu de fiecare dată când m-a postat cineva: dintr-o dată rata sare cu 5 au 10 QSO-uri, apoi se încetinește din nou.

Timp de patru ore rata medie a fost de 100 QSO-uri, ceea ce nu e rău pentru banda de 80m concursul fiind

făcut din EU către US. Mai târziu am aflat că asta este cu 10% mai mică deo din anul 1997, când am avut o medie de 110 QSO/oră în primul 4 ore. Dar aceasta sa întâmplat când propagarea a fost la capătul de jos al ciclului solar trecut.

În cea de-a cincea oră rata a fost încă de 90 QSO, dar apoi a scăzut la 60 QSO și 35QSO în ultima oră înainte de răsărit. În ultima oră înainte înainte de răsărit semnalele de pe coasta de vest au devenit mai proeminente dar nu chiar așa de puternice și când a venit soarele la orizontul de est eu am avut 575 QSO-uri în logul meu, aceasta însemnând cu 70 de QSO-uri mai puțin decât în anul record 1997. Până dimineața am lucrat 23 de stații de pe coasta de vest: AZ=7, CA=9, OR=3, WA=3, UT=1, NV=1 și BC=1. Încă îmi mai lipsesc mulți multiplicatori din vest: ID, MT, WY, dar mai este o noapte! Așa că nu ai nici un motiv să intri în panică. După prima noapte am fost uimit de

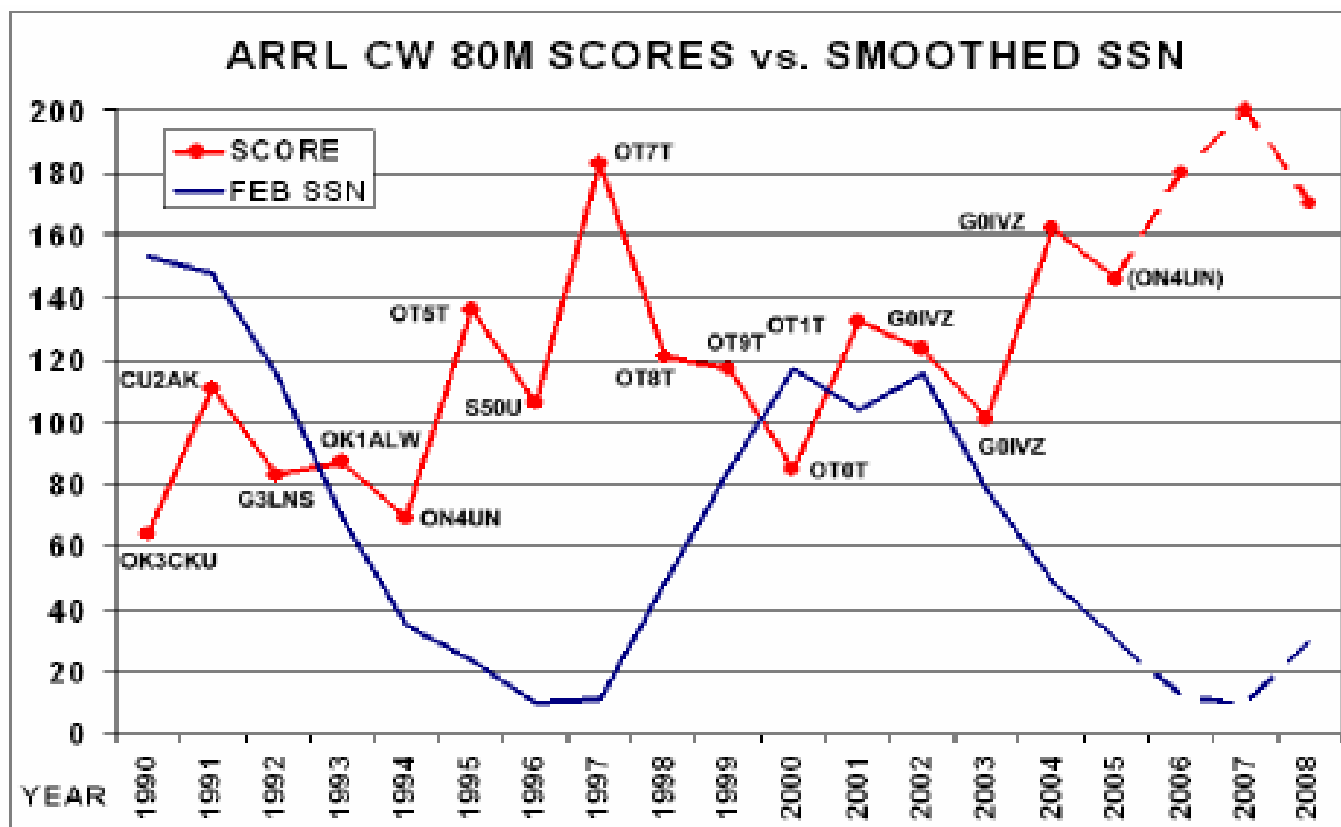
cât de liniștită poate să fie banda în concurs. Noul Ten Tec Orion nu are „cuie” la semnalele fantomă. Ce auzi tu, este ceea ce este acolo, nimic mai mult. Ce îmbunătățire

grozavă de la ultimul meu radio. Nici un sunet „extraterestru” nedescifrabil CW în fundal. Un adevărat lux! Semnalele est europene au fost atenuate de la 30 la 40 dB cu noul meu beverage sinfazat, care a fost foarte tăcut. Tot ceea ce am auzit au fost „clicsurile” de la FT 1000 și cred că au fost destul de aproape de frecvența mea. Vorbind despre „frecvența mea” am avut o mică dispută cu G4BUO, care a intrat peste mine. Programul meu de log (cel mai bun, N1MM) a logat frecvența mea de transmitere cu o exactitate de 10 Hz, așa că am știut unde mă aflu. Deasemenea eu nu folosesc niciodată RIT-ul. Folosesc întotdeauna VFO-ul B pentru a transmite, pe când VFO-ul A este folosit pentru a recepționa. În acest fel eu sunt vigilenți. VFO-ul la recepție este comandat de la distanță de lângă mini tastatură, ceea ce este foarte la îndemână.

Am sperat pentru o rată de QSO-uri similară și în a doua noapte dar nu a fost să fie. De obicei în primele ore ale serii (între 21:30 și 24:00 GMT) merge încet, iar benzile superioare încă merg bine. Dar acum este timpul potrivit pentru a lucra câteva din stațiile din provinciile Canadiene. Și da, în curând am lucrat am lucrat primul meu VO1, apoi al doilea și al treilea în decurs de câteva minute, apoi Insula Prince Edward (VY2TT). Dar nu Labrador și nu New Brunswick încă. Rata a început să scadă încet, dar nu a ajuns nici pe aproape ca în prima noapte. În prima oră din noua

06:00-06:30, la jumătate de oră înainte de răsăritul nostru.

E timpul potrivit pentru a verifica multiplicatorii: încă e nevoie de Idaho, Wyoming și North Dakota pentru US. De acesta din urma am si uitat. Poate anul viitor ar trebui să organizăm o expediție in ND ? Mai sunt puțin peste două ore de propagare în 80m pentru a ajunge la sfârșitul concursului și scorul nu se schimbă mult. Cu 836 QSO-uri și aproximativ 132 mii de puncte am atins apogeul timp de două ore. La ora 21:30z am comutat pe mașina automată de CQ pe

zi am avut am avut mai puțin de 40 QSO-uri (91 cu o zi mai înainte) și în a doua oră mai puțin de 40 (99 în ziua precedentă). Apoi rat a scăzut la 17 QSO-uri între 02:00 și 03:00 GMT pentru a urca încet la 40/oră în următoarele două ore și 29 QSO-uri în ultima oră înainte de răsărit. Pe scurt: o situație plictisitoare. Ce să mai spun de coasta de vest? Un număr de 25 au fost lucrați în a doua noapte, ceea ce este exact ca în prima noapte (23). Montana (W7LR, cine altul) a fost singurul multiplicator nou din vest, alături de 11 indicative din California, 5 din Oregon, 1 din Washington, 3(!) din Utah și 3 din Arizona. Noul meu multiplicator din New Brunswich (cine altul decât VE9DX) m-a entuziasmat pentru o vreme în timp ce cealaltă jumătate din ei s-au dus la culcare. A fost un vârf clar în bandă pentru acea zonă în jur de 03:30 la 05:00 GMT, iar apoi un al doilea în jur de

frecvența de 3510 kHz și am mai sărit cu 30 sau 40 qso-uri dar nici n-am visat la alt multiplicator. În următoarea o oră și 20 de minute eu am mai lucrat 10 stații de pe coasta de est, ceea ce este rata normală pentru acest timp al nopții la sfârșit de concurs. Dar apoi, din senin, o chemare perfectă de Q5 al lui W7NQ din AZ, două ore și jumătate înainte de apusul lui de soare. O, ce bandă! În ultima oră, rata de QSO-uri a urcat rapid, toți băieții care au uitat că 80m există, au coborât rapid în banda uitată pentru a mai prinde câțiva multiplicatori: 36 de noi stațiuni au fost lucrate între ora 23:00 și miezul nopții. Și asta nu e tot: ca să pui proverbiala cireasă pe tortul bun, NO7X din Wyoming m-a chemat pentru un nou multiplicator cu 9 minute înainte de sfârșitul concursului. De ce nu VE4, 5 sau 6 ? Acolo trebuie că a fost o mare absorbție aurorală și acestea sunt statele care au o slabă activitate în

benzile joase. Toți suferă din cauza lor. Acesta este motivul din cauza căruia nu s-a auzit din Idaho nimeni? Mi-am dat seama că condițiile nu au fost foarte bune dar au fost rezonabile. A fost o propagare către Coasta de Vest, totalul meu de 55 W6 și W7 o dovedesc. Asta e puțin mai mult decât stațiile lucrate în anul record 1997. Dar marea diferență este că semnalele au fost în general mult mai slabe. Și eu foloseam o mai bună antenă de emisie, puțin mai multă putere și un sistem de antene de recepție mult mai bun (antene beverage făzate). Așadar eu am fost capabil să

au fost clikurile de manipulație de la FT1000 nemodificat și altele asemănătoare.

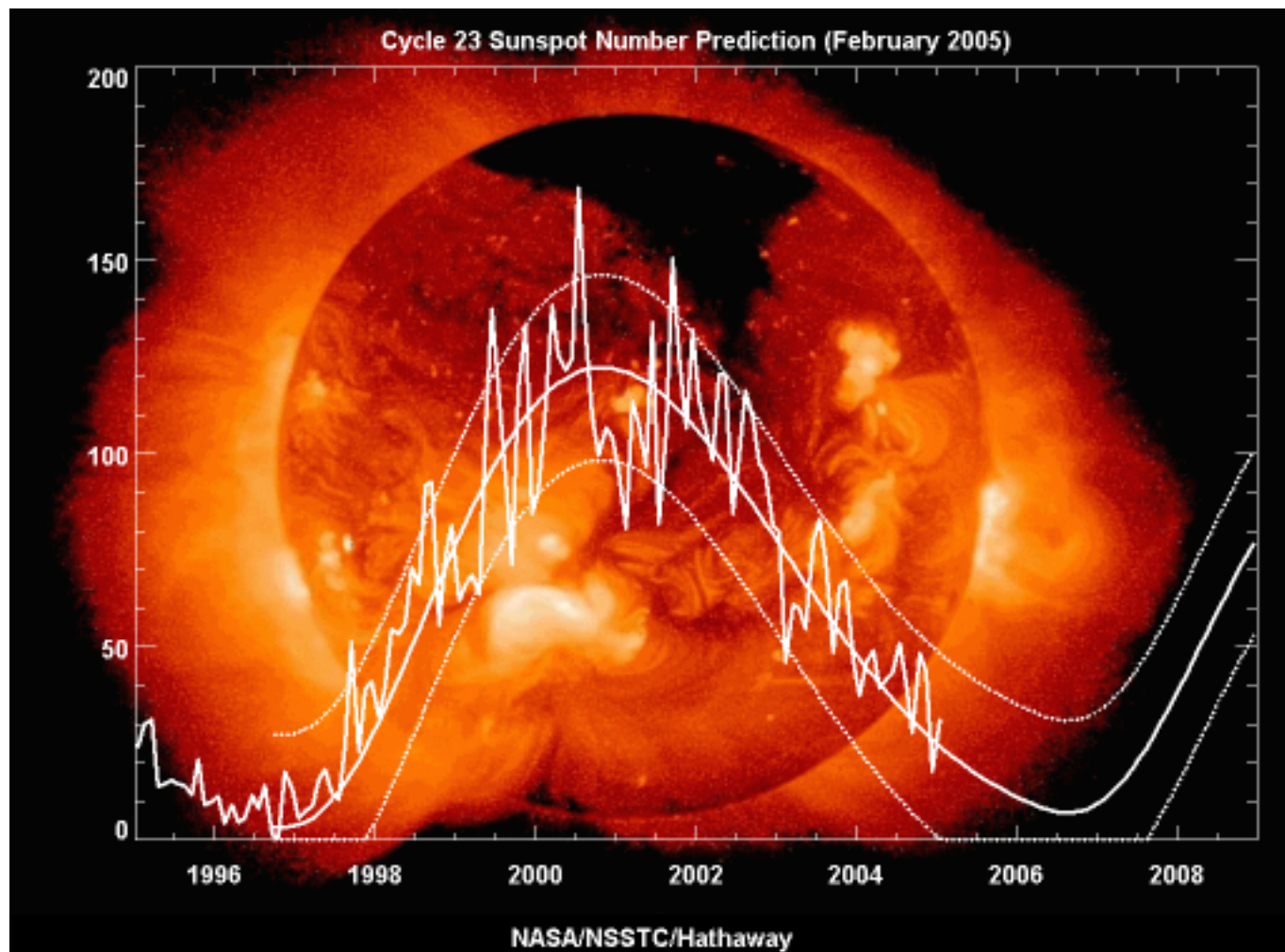
- 2- Faptul că l-am lucrat pe NO7X din Wyoming ca ultim multiplicator chiar înainte de terminarea concursului și cu o oră înainte de apusul lui de soare.

Computerul și excelentul software N1MM a calculat scorul:

QSO-868

Multiplicatori-54

Scorul- 140616 puncte

„sap” puțin mai adânc în nivelul de zgomot ca să îi scot pe cei mai slabi. Adesea eu am auzit stații prea slabe ca să le scot: poate a fost vreun VE5 sau VE6 chemând. Cu 3dB mai mult semnal datorită unei propagări mai bune, eu bănuiesc că aș mai fi scos cel puțin 50, incluzând poate 2 sau 3 multiplicatori. Dar toate acestea sunt bănuiele. Sau caut o scuză că nu am bătut recordul din 1977. Ei bine, poate ca G0IVZ a facut-o.

Care este întâmplarea de care îmi amintesc în acest concurs? Sunt două.

- 1- Proprietățile absolut superbe ale Orionului și faptul că tipurile de semnal care m-au deranjat

După concurs eu am analizat. Atât rezultatele obținute pentru acest concurs ca și cel din 1997 au fost de top. Le puteți vedea intrând pe situl www.uba.be, alegând limba engleză, iar apoi click pe „bannerul” galben din partea de jos a paginii. După tabele puteți găsi deasemenea și povestea anului 1997, pe care eu am găsit-o prin arhive. Este un document interesant pe care-l poți compara cu raportul din 2005, cred eu.

Mulțumesc celor care m-au chemat, la fel și acelor pe care nu i-am putut copia. O să-mi îmbunătățesc condițiile de la stație și sper să fiu capabil să te copiez în următorul an în concurs.

73, John, ON4UN Feb 22, 2005

Considerații asupra folosirii indicativelor scurte.

Începe să devină tot mai clar și pentru noi românii, avantajele folosirii indicativelor scurte atât în concursuri cât și în traficul DX. Păcat însă că operatorii YO nu pot participa cu aceste indicative în concursul nostru internațional. Acest articol se dorește a fi o pledoarie pentru membrii CA, cei care hotărăsc acceptarea acestor indicative în toate concursurile organizate de FRR. Traducerea acestui articol aparține lui YO3JR, Andy, care l-a preluat de pe internet. Autorul lui este CT1BOH, Jose, un desăvârșit om al concursurilor, dar și al DX-pedițiilor.

Este cunoscut faptul că rezultatele finale ale unui concurs sunt determinate de trei factori majori:

- 1..Poziția geografică;
- 2..Îndemânarea și experiența operatorului;
- 3..Dotarea tehnică a stației;

Un factor mai puțin cunoscut, dar care are mare importanță în rezultatul final al concursului este INDICATIVUL.

Există o "luptă" a indicativelor.

Cu ajutorul unui analizator de spectru, am determinat lungimea unor indicative cunoscute la viteză de 40 și respectiv 35 WPM (words per minute). Am plecat de la câteva date din timpul operațiunii mele din Aruba în concursul CQWW CW 2003 în care am folosit indicativul P40E. În timpul acestui concurs, conform programului de logare am apăsat tasta F1 (TEST P40E) de 5605 ori. Deși programul nu înregistrează de câte ori am apăsat tasta F4 (P40E), având în vedere cele 8183 QSO-uri, am estimat suma

F1+F4 la 10000. Pentru a afla cât de mult contează lungimea indicativului în economia unui concurs și în stabilirea unui scor final bun, am făcut următoarele calcule și comparații:

La 40 WPM

P40E = 1,593 secunde X 10.000/60/60= 4,43 ore

D4B=1,031 secunde X 10.000/60/60= 2,86 ore

ZD8Z=1,655 secunde X 10.000/60/60= 4,60 ore

Lupta este câștigată de indicativul D4B, care îi dă operatorului un avantaj de 1,56 ore (3,25% din timpul concursului) față de P40E și 1,73 ore față de ZD8Z. În Aruba P40E este cea mai scurtă variantă de indicativ disponibilă pentru un radioamator străin așa că din acest punct de vedere nu pot să mai fac nimic, cat despre ZD8Z ar mai fi putut câștiga puțin timp dacă ar fi folosit indicativul ZD8E. Să vedem acum și câteva indicative din USA. Să presupunem că aceste stații transmit indicativele lor de 10000 de ori pe durata concursului la viteza 35 WPM. Iată rezultatele:

KQ2M=1,867 secunde X 10.000/60/60=5,19 ore

K5ZD=1,584 secunde X 10.000/60/60=4,40 ore

N9RV 1,660 secunde X 10.000/60/60=4,61 ore

K1AR 1,659 secunde X 10.000/60/60=4,61 ore

Iată ce s-ar întâmpla dacă toate aceste stații ar folosi unul din cele mai scurte indicative din USA: AE5E

AE5E= 0,883 secunde X 10.000/60/60=2,45 ore

Câștigul în timp și procente pe parcursul celor 48 ore de concurs este următorul:

KQ2M 2,73 ore 5,7%

K5ZD 1,95 ore 4,1%

N9RV 2,16 ore 4,5%

K1AR 2,16 ore 4,5%

Rezultatul este impresionant. Alegând un indicativ mai scurt, KQ2M are un avantaj de aproape 6%. Asta înseamnă mai multe puncte adăugate la scorul final. Cum stau oare faimoasele indicative ale stațiilor Multi/Multi? Pentru că aceste stații operează la Multi/Multi timpul efectiv de operare nu este 48 de ore, este suma lui în cele 6 benzi. Să presupunem că aceste stații își transmit indicativele pe durata concursului de 30000 de ori. Iată rezultatele:

W3LPL=2,223 secunde X 30.000/60/60=18,53 ore

K3LR=1,659 secunde X 30.000/60/60=13,83 ore

KC1XX=2,503 secunde X 30.000/60/60=20,86 ore

K9NS=1,587 secunde X 30.000/60/60=13,23 ore

Dacă ar folosi indicativul AE5E durata de transmitere pe tot parcursul concursului s-ar reduce considerabil.

W3LPL 11,17 ore

K3LR 6,47 ore

KC1XX 13,50 ore

K9NS 5,87 ore

Câștigul este de 7,36 ore, timp care îi permite operatorului să lucreze în mod S&P (vânătoare) și să acumuleze mai multe puncte. În concluzie, dacă obiectivul nostru reprezintă câștigarea concursurilor sau doborârea de recorduri trebuie să avem în vedere și lungimea indicativului folosit.

CT1BOH, Jose

Antenă verticală filară pentru banda de 80m.

Ghiță Valentin, YO2LDC

Vă prezint antena mea de bază din banda de 80m. De când am construit această antenă am uitat definitiv de restul de antene pe care le foloseam până acum pentru DX. Totuși pentru legături locale inverted vee-ul merge mai bine. Această antenă poate fi construită foarte ușor în jurul unui stâlp mare. E bine să se facă la o distanță mai mare de 20m de stâlp pentru a nu fi stricată diagrama de radiație omnidirecțională. Dacă există clădiri sau obstacole în jurul antenei mai bine nu o faceți. Singurul mod plăcut -și recomandat de marii constructori americani de antene verticale- de a scăpa de obstacole, este acela de a ridica focarul antenei peste înălțimea obstacolului. Ultimele cercetări în domeniul antenelor verticale îi conferă antenei verticale cu contragreutăți „elevate” (ridicate față de sol) performanțe deasupra verticalului clasic. Evident că construcția mecanică a unei astfel de antene este mai costisitoare, necesitând eforturi financiare deosebite. Totuși, citind articolul de mai jos puteți observa că sunt destule artificii mecanice care te scutesc de astfel de cheltuieli, iar aparatul minimă de masură pentru acordul antenei se reduce la un singur swr-powermetru. Mai jos puteți găsi articolul meu (puțin rearanjat) publicat acum câțiva timp bun pe forumul de discuții YODX.

Salutare tuturor

Pentru că am văzut la ultimele concursuri din acest an că randamentul antenei mele de emisie din banda de 80m este slăbuț, am luat decizia de a face un vertical pentru această bandă. Am fost inspirat și de povestea băieților de la YZ7A care foloseau un vertical filar și care, când țipam împreună în orice concurs de 80m luau totul înaintea noastră, ei fiind la doar o treime din

puterea noastră. N-am căutat documentație de loc pe internet și nici alt undeva. Pur și simplu am făcut antena la o pătrime din lambda pe frecvența pe care am vrut să rezoneze.

Așa că sâmbătă la ora 16 după o odihnă meritată (după lupta cu 3B9C) m-am apucat de treabă cu unul

dintre angajații firmei mele. Vremea a fost superbă, peste 20 de grade la umbră, cu un soare care te face să sperii la timpuri mai bune. Am făcut prima alegere excelentă în a lua în echipă alți băieți decât radioamatori. Dacă sunt mai mult de un șef, fiecare e deosebit de inovator și timpul se scurge ireversibil în defavoarea ta. Așa că eu am comandat, eu am executat, hi ! După nici 4 ore totul era bun de încercat.

Dar cum arată antena ? Eu am un stâlp de 30m. Vineri seara după ce am dat jos triostarul de 2m (care era ancorat) și care este al doilea triostar unguresc pe care mi l-a rupt vântul Coșava, am pus chiar în vârful sâlpului un scripete militar prin care am trecut un cablu inoxidabil învelit în plastic, ca să nu zgârie stâlpul. Cablul este de tipul celor de la poștă folosit ca fir de gardă. E superb pentru aplicația propusă, pe el

putându-se lipi cu o neașteptată ușurință cu un letcon mare. Un capăt al cablului l-am întins la peste 120 de metri de stâlp, iar celălalt capăt l-am ancorat de baza stâlpului. Dacă te uitați din laterală vedeți un triunghi cu ipotenuza de peste 135m. Pe

acest fir la aproximativ 15 m de stâlp (dar se pare că prea puțină această distanță) la capătul a 3 izolatori sănătoși am atârnat vertical un fir de exact 20m. Capătul firului coboară până la ~2m față de sol. Am luat o mufă mamă tip N (altă mufă cedează la putere dar mai ales la intemperii) pe care am montat-o pe o tablă de cupru de 4*5 cm. N-am vrut să tai alta mai mare ca să nu stric tabla de cupru, hi ! În această

mufă mamă, intră exact cablul meu de 25m lungime RG 213 și care are la capăt o mufă tată tip N. Aceste mufe tip N, dacă sunt făcute cu izolație de teflon, pot duce ușor 5 kW out. Pe marginile tablei de cupru am practicat 10 găuri de 4,5mm diametru la care se cuplează prin șuruburi de 4mm din inox contragreutățile. Eu nu am pus decât 6 contragreutăți de exact 20m care sunt izolate față de pământ. Sunt de fapt resturi din ceea ce mi-a rămas din cablurile

pentru antenele beverage. Au doar 0,75mm pătrați. Tot în mufa mamă am lipit și radiatorul care constă în sârmă filară groasă de 3mm în diametru care merge direct în sus spre cei trei izolatori. Contragreutățile sunt întinse bine iar la capătul lor le-am pus un izolator. După izolator mai sunt ~1m de sârmă care se ancorează în sol. Deci unghiul care îl fac contragreutățile față de sol e foarte mic ~10 grade. Cablul este prins în mufa mamă la aproximativ

2m față de sol. Toate acestea fiind făcute, am purces la verificarea rezonanței verticalului pentru 3750 kHz, adică acolo unde am vrut eu să-l fac (având în vedere că vine WPX-ul în ssb). Cu frica generată de teama că nu rezonează bine, am aplicat 50w pe antenă. Bineînțeles că am găsit justificată teama, mai ales că

am făcut antena fără nervi, înjurături și bineînțeles timp urât, noroi și ploaie.

Eroare, desigur! SWR era 3,5 la 3750kHz. Am zis că asta e și gata. Dar am vrut să o văd unde rezonează.

Am pus stația pe FM și m-am putut plimba cu ea în voie. M-am speriat crunt când am văzut SWR 1 pe 3446 kHz. Pe 3512 kHz avea aproape 1,3 swr. Adică neașteptat de bine. I-am dat putere și totul a ținut perfect. I-am dat 20 de mii u c e n i c u l u i pentru faptul că a stat peste p r o g r a m

suportându-mă și i-am trimis să-și ia o bere în drumul spre casă. Apoi am trecut cu ea la fape. Și dacă 3B9C era întâmplător pe acolo am zis că e ocazia ideală de testare. Am identificat prima dată unde asculta el și

am chemat apoi s c u r t . Bingooo!!!! M-a luat din prima. Și era acolo omorul de pe lume. Am chemat și pentru club și m-a luat tot din prima. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată la mine. Am mai testat-o cu stațiile rusești îndepărtate, în concursul Russia DX și am trecut în fața tuturor .

Acum mă pot bate cu toți de la egal la egal în WPX. Mai am doar să o trag la 3750 kHz. Antena dacă aș fi pus-o cu contragreutățile îngropate ar fi avut în jur de 35ohmi, deci era mai greu de acordat. Dar înălțând contragreutățile față de sol a crescut impedanța. Oricum a fost demonstrat în SUA că o

antena cu doar patru contragreutăți ridicate față de sol face la randament cât una cu ~60 îngropate. Adevărat oare?

Pentru că în zilele următoare meteorologii anunță începutul ploii în sud vestul țării am luat hotărârea de a nu aștepta să vină weekendul și să mă prindă cu antenna neacordată pe 3750 khz. Așa că pe la ora 10:30 eram deja lângă antena. Credeam că o să mă muncesc zdravăn, dar observ că lucrul cu verticalul e foarte ușor. Nu am făcut decât să iau din radiator ~ 2m și să o ridic înapoi. Deci la ~ 18m lungime a radiatorului frecvența de rezonanță a devenit 3760 khz. Lungimea contragreutăților a rămas exact la 20m. Punctul A unde se conectează cablul coaxial RG213 este la ~2,50m de sol. Avem următoarele situații deosebit de interesante :

$L=18m$ $A=2,5m$ $Frez=3760khz$ $VSWR=1$

(la $F=3795khz$ $VSWR=1,2$)

(la $F=3710khz$ $VSWR=1,3$)

$L=18m$ $A=0,7m$ $Frez=3668khz$ $VSWR=1$

Se observă așadar că, aparent, frecvența de rezonanță depinde și de înălțimea la care este punctul A. De fapt,

mai bine spus de unghiul pe care îl fac contragreutățile cu solul. Eu sunt aproape sigur că (cel puțin în privința acestei antene verticale filare) ceea ce variază cu înălțimea e impedanța caracteristică a antenei. Îmi pare sincer rău că nu am achiziționat un impedanțmetru. Aș fi putut vedea ușor care e impedanța reală a antenei la rezonanță. Antena se acordă și pe celalalte benzi foarte ușor cu transmăch-ul, dar cu siguranță că randamentul ei rămâne de stabilit. Cel puțin în 40m nu am primit controale mai bune decât cu antenna slooper originală pentru această bandă. Din contră chiar, au fost cu 1-2 puncte S mai slabe. În schimb în 80m verticalul mi-a adus cel puțin un punct S față de inverted vee-ul din această bandă. Menționez că corespondenții se aflau în lobul de radiație al inverted vee-ului. Nu e nici un dubiu că această antena merge mai bine ca inverted vee-ul. Chiar pentru distanțe continentale e mai bun decât acesta. Dar testul adevărat se va face în WPX. Sper ca natura să mă lase să duc la bun sfârșit acest ultim concurs din acest sezon.

Sanatate și DX-uri. Vali

Notă. Actuala mea antena verticală (vezi foto 3) are peste 35 de radiale. Funcționează mult mai bine decât cea făcută inițial. Am crezut povestea americanilor cu numărul mic de contragreutăți. Dar nu e chiar așa. Există un număr minim de contragreutăți pentru fiecare antena verticală în parte. Numărul lor depinde de conductivitatea solului de sub antena, de cuplajul parazit cu alte structuri metalice sau sârme, dar mai ales de înălțimea focarului față de sol și unghiul de coborâre al contragreutăților. Numărul minim al contragreutăților se determină foarte simplu:

1- se alege locația definitivă a antenei și a înălțimii focarului antenei.

2- se calculează elementul radiant la $\sim \lambda/4$

3- se începe prin a monta contragreutățile cu lungime de $\sim \lambda/4$

4- se măsoară la fiecare două contragreutăți SWR-ul . Veți vedea că și frecvența de rezonanță a antenei variază.

5- montați atâtea contragreutăți până când frecvența de rezonanță nu se mai modifică. Acesta este numărul minim de contragreutăți.

Estimativ vă pot spune că la nivelul solului meu, care are o bună conductivitate electrică, la o înălțime a focarului antenei de $\sim 1,8m$, sunt nevoie de minim 20 de contragreutăți. De numărul contragreutăților depinde randamentul antenei. Lucru dovedit de numărul mare de DX-uri făcute de când am peste 30 de contragreutăți la vertical. Această antena are însă și un mare dezavantaj. Pe sub contragreutăți nu ai cum să umbli, iar animalele domestice, mai ales porcii scăpați de sub control, pot face ravagii în ele. Ca să nu mai vorbim de alte animale mai mari, hi ! De când am această antena nu mai iubesc animalele. Dar nimic nu contează atunci când vezi DX-ul sau țara nouă în logul tău după primele strigări. Pot spune că aprofundarea modului de construcție a verticalului mi-a schimbat total optica în ceea ce privește realizarea de adevărate performanțe în banda de 80 de metri. Și nu uitați, minimul de activitate solară se apropie cu pași grăbiți. Nu-l pierdeți ! Și așa propagările nu mai sunt acelea cu care au fost obișnuiți cei mai în vârstă ca noi.

Amplificator 160m-20m cu tubul GU 43B cu grilele la masă.

Ghiță Valentin, YO2LDC

Tubul GU43B este o tetrodă folosită în oscilatoare sau în amplificatoare de radiofrecvență până la 100 MHz. Este un tub robust din sticlă și metal, cu încălzire indirectă (timpul de încălzire a filamentului= 180sec), are ~ 125mm în înălțime și ~ 1,5kg greutate. Tensiunea de filament este de 12,6V (+- 1,3 V) la un curent de filament de 6-7,2A. În condiții normale de exploatare ($U_a=3KV_{cc}$, $U_{g2}=350V_{cc}$, $I_a\sim 0,9A$) din acest tub se scoate ușor 1600 W out, el având o putere disipată în anod de 1000W. Panta tubului în aceleași condiții normale de funcționare se situează între 40 și 50. Această pantă surprinzătoare îi conferă tubului caracteristici bune de amplificator a semnalelor relativ mici aplicate pe grila 1. Dar după cum veți vedea în acest prim episod al marelui serial cu GU 43B, acest tub știe să amplifice și atunci când grilele sunt puse la masă.

Am luat cunoștință cu acest tub acum vreo 6 ani când prietenul meu Lucian, YO4CIS, de la Mangalia a avut de disponibilizat un tank final dintr-o stație rusească. Pentru că gabaritul tankului nu era propice construcției unui etaj final, am luat hotărârea de a-l demola complet, dar nu înainte de a-i scoate schema electrică. Abia după ce am scos-o pe hârtie am văzut ce ciudățenie electrică se prezenta acolo. Până atunci nu mai luasem contact un amplificator al

cărui circuit anodic era sub formă serie. De fapt este deja impropriu să spun filtru pi, pentru că configurația arăta cu totul altfel decât eram obișnuit eu. În figura 1 puteți vedea cum arăta configurația respectivă. M-am întrebat de ce au ales rușii această

configurație? Ce avantaje ar avea față de configurația în filtru pi clasic? Am căutat mult pe internet răspunsul la aceste întrebări. Am reușit să găsesc o serie de motive care în configurația respectivă, dădea etajului final cu circuit anodic serie un oarecare avantaj față de circuitul anodic clasic. Dar abia după ce am început

experimentările am găsit cele mai notabile diferențe între cele două configurații. După cum vedeți în schemă tubul primea excitație pe grilă. Acesta a fost primul obstacol pe care l-am întâmpinat. Nu aveam cum și mai ales nu știam să fac alimentarea pentru cele două grile. Aceasta din cauză că eu aveam doar tankul final iar restul ba! Am încălzit telefonul de atâta vorbit cu Sergiu, YO4AIP(să-i fie țărâna ușoară), care la ora aceea era unul dintre puținii băieții din YO care făcuse experimente cu tubul respectiv. Dar abia după ce am primit schema de la Sergiu am realizat că soluția lui era de compromis și nu mă mulțumea deloc. Așa că am luat decizia îndrăznească de începe construcția în jurul tubului GU 43B cu grilele la masă. De fapt mai mult a fost o provocare, pentru că nimeni la ora aceea în YO nu mai făcuse așa ceva. Și mai ales că toți au zis că tubul respectiv nu poate să amplifice cu grilele la masă. Singurul care m-a încurajat a fost Sergiu. Așadar am început să construiesc după schema originală rusească pe care am mai cosmetizat-o puțin. Ce a ieșit puteți vedea în figura 2. Încă de la început m-am bazat pe experiența dobândită în ani de zile alături de GU 81M. Dar studiind caracteristicile tubului GU 43B am realizat că acesta e mult mai vioi decât „bătrâna doamnă” GU 81M. Așa că am mai studiat schemele americane

care foloseau triode cu factor mare de amplificare. Am văzut acolo că se folosea în circuitul anodic un mic truc cu o diodă Dzener de mare putere care avea rolul de ai conferi tubului clasa de funcționare. Am văzut însă că și

rușii aveau o triodă fantastică (GS 35) pe care o foloseau cu succes în construcția amplificatoarelor de putere. Acolo dioda respectivă era cu totul alta decât cea a americanilor. Cea folosită de americani era de 8V/50W iar a rușilor de 35V/50W. Am luat hotărârea de a fi echidistant, așa că am pus două diode 10DZ12

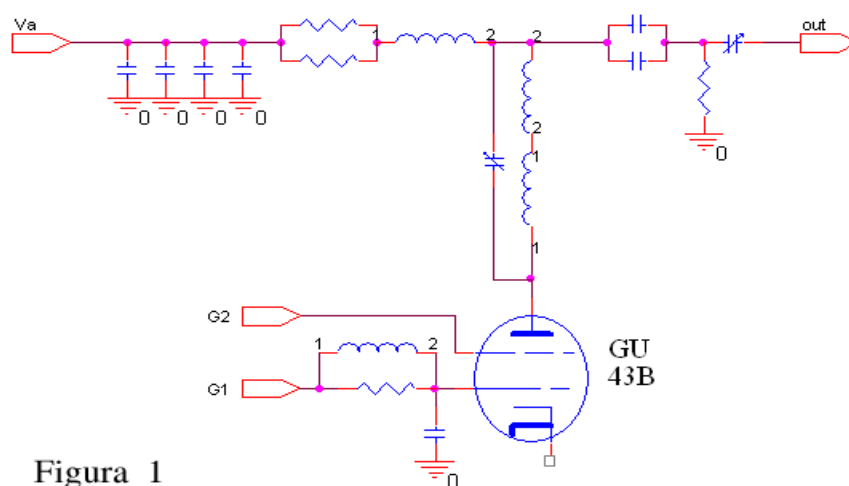

Figura 1

în serie. Și nu am greșit absolut deloc, amplificatorul funcționând din prima. Dar numai după ce m-am chinuit cu formatarea tuburilor. E absolut necesar să faceți o formare adecvată tubului GU 43B. Ale mele erau din anul 1975. În prima fază nu am făcut formatarea corespunzător și tubul descărca în plăcile condensatorului din anod. Abia după câteva zile am aflat de la un rus cum de face formatarea adevărată. Din anul în care te află scazi data de naștere a tubului ($2005-1975=30$) Jumătate din acest timp, adică 15 ore, alimentezi tubul la filament cu $1/2$ din tensiunea nominală. Adică cu aproximativ 6Vca. Celelalte 15 ore alimentezi tubul crescător de la 6v la 12,6V. Poți aplica apoi jumătate din tensiunea anodică, 1500 Vcc, timp de câteva ore. După acest interval se poate aplica toată tensiunea anodică fără frică. E bine să nu se aplice excitație încă vreo 3 ore (tubul fiind alimentat cu toată tensiunea anodică). Apoi poți să te lauzi că ai formatat tubul. Numai făcând acest lucru o să ai parte de un tub liniștit și ușor de stăpânit. Eu am alimentat tot timpul amplificatorul cu o tensiune anodică de ~ 3750 Vcc pe care o aveam de la alimentatorul amplificatorului vechi cu GU 81M. Tubul funcționează lejer și la tensiuni de 4000Vcc dar durata lui de viață se reduce. Marii contestmani ruși folosesc o salbă de astfel de tuburi (chiar 4 bucăți în paralel) alimentate la 4500-5000 Vcc dar după un concurs de 48 de ore le aruncă, hi! Puterea obținută cu un astfel de tub este cea mai ieftină în dolari/watt. De aceea acest tub începe să fie mult mai des folosit în YO.

Revenind la schema amplificatorului pot să vă spun că nu sunt probleme tehnice deosebite în construcția lui. Singurul lucru important de care trebuie să ții seama (că altfel omori tubul) este o simplă protecție electronică care cupleză tensiunea anodică numai după 3 minute de la alimentarea filamentului. Acest tub este cu încălzire indirectă a catodului așa că sunt nevoie de cele 3 minute. Este unul din motivele pentru care eu nu iubesc acest amplificator. Am pierdut multe DX-uri din cauza acestui „mof” al tubului.

Dacă se folosește un TCVR care are tuner de antenă încorporat atunci nu mai nevoie de filtrul pi de la intrare. Am observat totuși că acest amplificator prezintă la intrare o impedanță variabilă în funcție de variația semnalului SSB. Astfel tunerul automat al TCVR-ului meu, TS 870, nu poate urmări această variație de impedanță și astfel își reduce puterea din cauza SWR-ului mare. Rezolvarea acestei probleme a fost tocmai micul filtru pi de la intrare. Am observat și că randamentul total al amplificatorului este mai bun atunci când este făcut un acord bun în filtrul pi de

intrare. În varianta amplificatorului cu circuit anodic serie am observat un mai bun randament în frecvențele joase. Eu am preferat această variantă celei cu circuit anodic clasic numai din cauză că (în aceleași condiții de tensiune anodică) condensatorul din placă este mai mic. Eu folosesc un condensator în vid de 250pF modelul rusesc. Are de fapt aproape 270p, dar este suficient să mă acord cu el în 160m. Cu acest condensator nu am reușit să mă acord în 160m în cazul circuitului anodic pi clasic. Bobina din circuitului anodic cu care am experimentat inițial este un variometru rusesc de $\sim 20,5$ microH. Cu acest variometru nu am putut sui în frecvență mai mult de 18 MHz și nici să cobor în 160m (unde trebuie ~ 30 microH). Așa că am luat hotărârea de a folosi acest amplificator doar în frecvențele de până la 15 Mhz. Mai ales că am adăugat încă un tub. Dar aceasta e povestea din numerele viitoare.

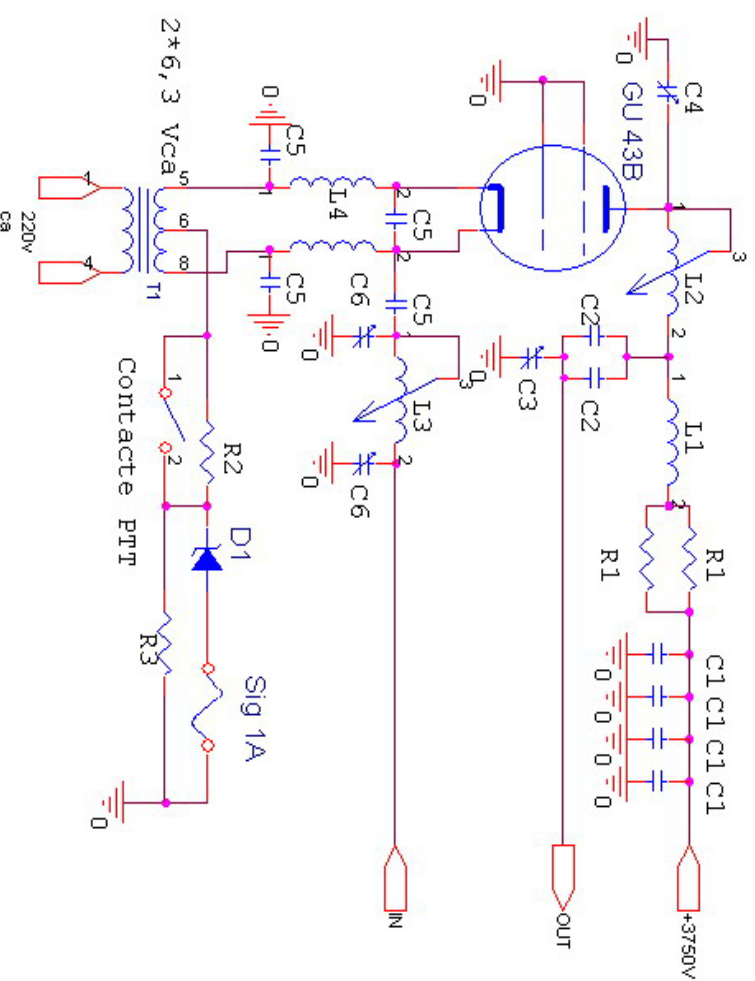
Avantaje. Cel mai mare avantaj este acela că grilele fiind puse la masă, poți folosi un soclu artizanal. Un soclu original de GU 43B costă de 5 ori tubul. Un alt avantaj mare este acela că randamentul amplificatorului este mai mare în 160m decât în oricare altă bandă. Iar bobina de șoc din circuitul anodic are o construcție foarte simplă. Și volumul ei este mult redus față de bobina de șoc clasică. Nu este bobinată pe tronsoane și nu s-a încălzit niciodată în funcționare la orice frecvență și putere de funcționare. Cu un condensator în vid rusesc (acelea date de FRR) de ~ 250 p te poți acorda lejer în 160m. Până la 24 MHz nu trebuie nici un filtru antioscilație în anod. Cu o singură bobină tip variometru rusesc de ~ 36 microH se acordă ușor în 1,8Mhz-15 Mhz.

Dezavantaje. Amplificatorul are aplicată pe bobina din anod tot timpul tensiunea anodică. Din acest motiv este nevoie de o izolare perfectă a acestei bobine și mai ales a cursorului ei. Amplificatorul nu are un randament așa mare în benzile superioare. El poate lucra perfect până la 50 MHz în această configurație dar devine nepractică, chiar periculoasă, comutarea bobinei din circuitul anodic care e parcursă tot timpul de tensiunea anodică. De la 24 MHz în sus este nevoie de un mic șoc antioscilație care este construit din 3 rezistente tip MLT de 120 ohmi puse în paralel cu 2 spire de diametru 3mm. De fapt rezistențele sunt în interiorul bobinei. Dacă rezistențele nu sunt inductive ele vor lua foc întotdeauna la frecvențe și puteri mari. Însă nu vă speriați, dacă nu se încălzesc la frecvențe mari atunci ceva nu merge.

Acum puțin despre partea de electroalimentare și protecție la cuplarea tensiunii anodice. Eu n-am fost adeptul dublării de tensiune. De aceea am preferat o

Componente

- C1=2, 2n/7, 5kVcc
 C2=2, 2n/7, 5kVcc/15kVar
 C3=2, 2n variabil
 C4=5-270p/5kVcc in vid
 C5=10n/1kVcc
 C6=2, 2n variabil
 R1=150R/50W carbon
 R2=10k/17W
 R3=200R/25W
 D1=Dzennner 25V/10A
 L1=bobina soc bobinata pe D=40mm
 L=12cm cu sarma de d=0,9mm
 cat intra pe carcasa
 L2=variometru rusesc 36uH
 L3~5uH 6sp d=3mm pe D=6mm
 L4=soc filamente 2*20spire d=1mm
 pe o ferita de 20cm bifilar
 T1=trafo filament 2*6, 3Vca/10A

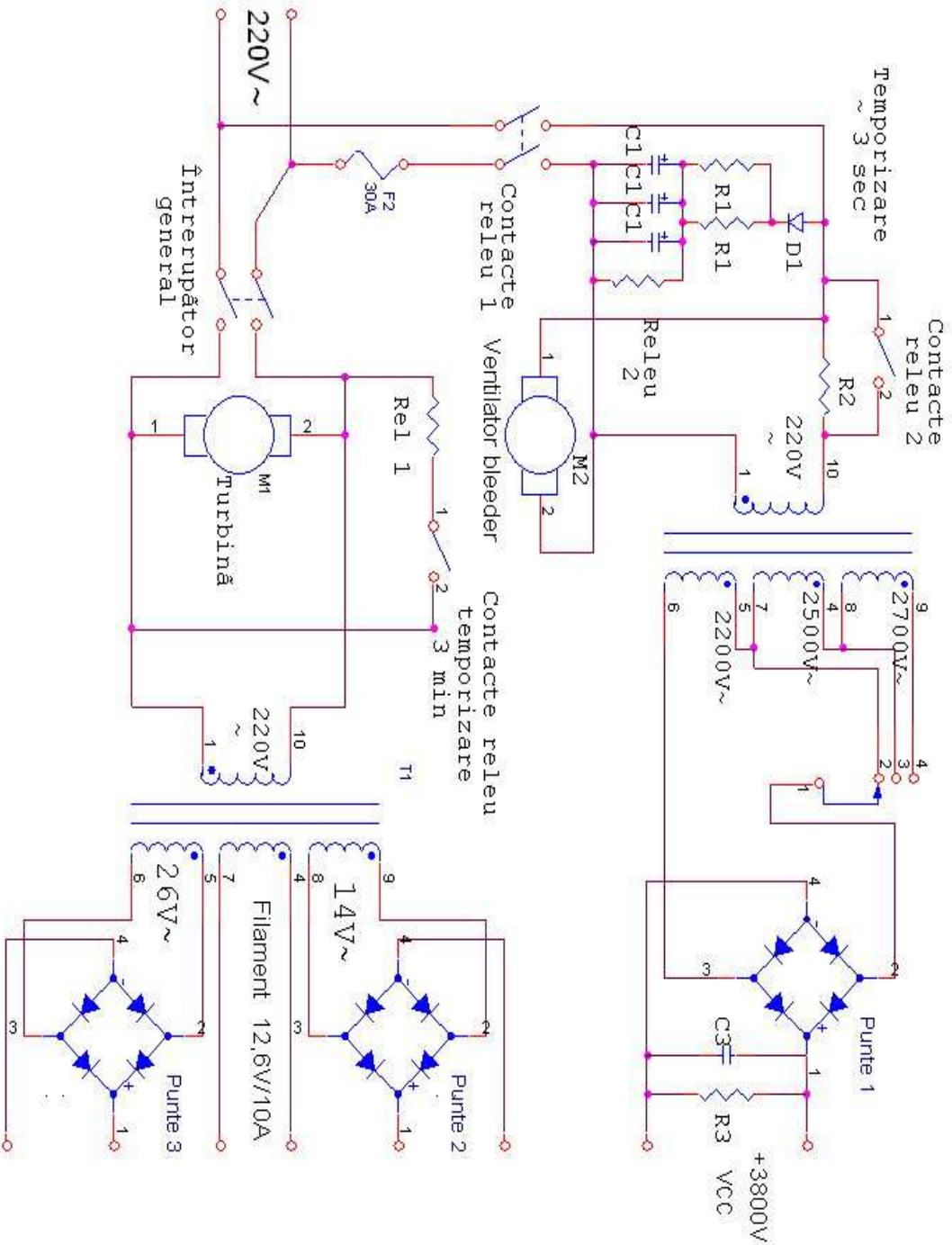
F=1,824MHz L2=32,8uH C4=204p C3=468p
Ua=3750Vcc Ia=0,9A
Pinput=200W, Poutput=1900W

Daca nu se poate gasi trafo de filament cu tensiune mediana atunci se poate aplica tensiunea de +25V de pe dioda D1 pe bratul transformatorului unde este legat catodul tubului. Tensiunea de 25V conforma tubului clasa de functionare. Daca se aplica direct masa pe catod atunci curentul in tub pentru aceiasi putere obtina in anod este mai mare cu 400mA.

Figura 2

Schema QRO cu GU43B cu grilele la masa

Title	Schema QRO cu GU43B cu grilele la masa		Rev
Size	Document Number		
A	<Doc>		
Date:	Wednesday, April 06, 2005	Sheet	1 of 1

Componente

- M1 = turbină 150m cubi/oră
- M2= ventilator bleeder 220Vca
Format 120*120 mm
- Punte 1=24 diode 1000V/3A tip
1N5408 pe fiecare diodă
este pusă o rezistență
de 470K/3W si un
cond. de 10n/1000VCC
- 6 diode pe fiecare brat
- Punte 2=4*1N4007
- Punte 3=4*1n4007
- Rel1=220Vca/40A
- Rel2=48VCC/20A
- D1=1N4007
- R1=5K6/8w
- R2=30R/50W
- C1=470u/100VCC
- C2=8u/4,5KVCC
- R3=~200K/200W

Grupul de componente D1,R1, C1 si releul R2 asigura cuplarea in 2 timpi a tensiunii anodice. Fara aceasta se poate distruge puntea P1din cauza curentului mare luat la pornire pentru incarcarea lui C3.

Tensiunile redresate obtinute pe punțile P2 si P3 sunt folosite pentru diverse tensiuni auxiliare folosite in QRO.

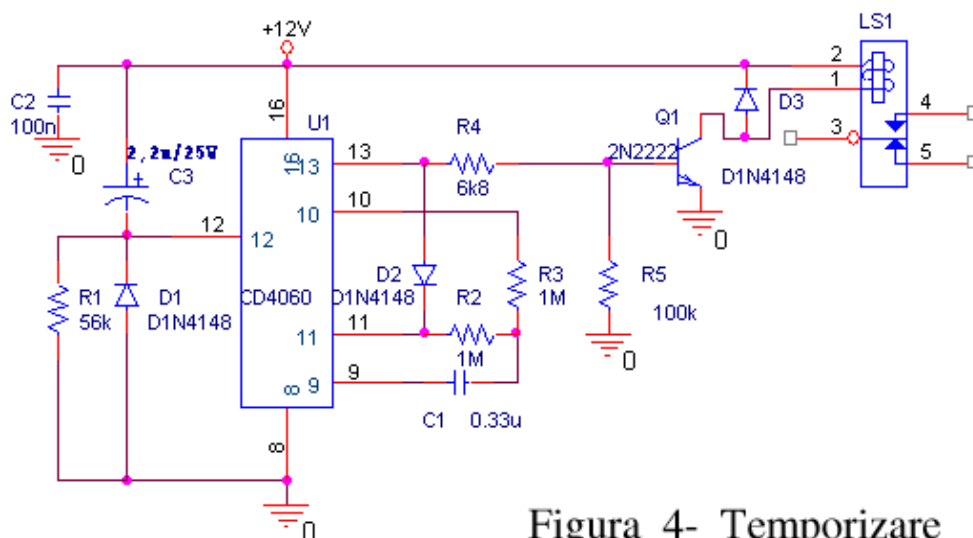
Figura 3

Automatizare QRO

Title		Document Number		Rev
Size	A			
Date:	Wednesday, April 06, 2005	Sheet	1	of 1

schemă clasică de alimentare care a dat rezultate foarte bune. Transformatorul este de tipul toroidal și a fost făcut acum câțiva ani la firma Petra de la Iași. Am fost sceptic la început, pentru că la transformatorul de înaltă de obicei se folosește o bobinare clasică. Dar specialiștii de la Petra mi-au distrus aceste temeri. El are 2500VA are doar 30cm în diametru și o înălțime de doar 12 cm la ~15kg. Am putut încărca pe el curent chiar pentru două tuburi GU 43B în paralel. Puterea out în acest fel a fost foarte aproape de 2700W. Dacă doriți un amplificator compact, Petra e soluția în privința transformatorului. Am folosit un bleeder cu o rezistență echivalentă de peste 200 de Kohmi cu o putere disipată de ~ 200W. Totuși este nevoie de un ventilator mic care să disipe căldura emanată de bleeder.

Cât privește schema temporizării de 3 minute, ea mi-a fost trimisă de prietenul meu (YZ1KW) și este de concepție sârbă. Funcționează de ani de zile fără defecte.

Se observă că este nevoie de un semnal cu o putere relativ mare aplicată la intrarea amplificatorului. Dar cu o putere normală, pe care o debitează orice TCVR, se obține ușor cei 400W legali în YO. Acest amplificator funcționează perfect din momentul care a fost construit. Este mult mai sigur în funcționare decât orice alt amplificator

Figura 4- Temporizare

cu GU 43B construit altfel decât cu grilele la masă. Dacă are o bună suflantă, poate duce un concurs de 48 de ore foarte lejer. În numerele viitoare ale revistei veți putea găsi aceeași schemă transpusă în configurație cu circuit anodic clasic tip pi. Acel amplificator funcționează în toate benzile noastre. Cu amplificatorul descris mai sus, YR2I a obținut locul 2 mondial în banda de 80m în marele concurs WPX CW 2004.

-va urma-

WWYC -Clubul tinerilor pasionați de concursuri

Andy Ruse, Yo3jr

World Wide Contest Club (WWYC) a fost înființat în noiembrie 1999 din inițiativa a cinci tineri radioamatori pasionați de competiții. Aceștia sunt: Thomas-OZ1AA, Dimiter-LZ5AZ, Hrle-9A6XX, Goran-YT7AW și Mikael-SM3WMV. Acest club are ca scop principal, informarea reciprocă a membrilor săi în vederea îmbunătățirii cunoștințelor de radiotehnică și a tehnicilor de operare în competițiile HF și VHF. În prezent clubul are peste 500 de membri din peste 70 de țări cu vârste cuprinse între 9 și 30 de ani, toți radioamatori autorizați, unii chiar cunoscuți în lumea amatorilor de concursuri. În clasamentele pe cluburi care se fac la unele competiții, WWYC este mai întotdeauna printre primele 4 cluburi. Limita de vârstă pentru a deveni membru activ este de 30 de ani, cei

treceți de această vârstă se pot înscrie în club, dar numai ca membri de onoare. Nu se percep taxe pentru înscriere. Membrii au obligația să respecte codul de conduită al radioamatorilor și să participe în cât mai multe concursuri. Există chiar un premiu anual care se acordă celui mai activ membru. Clubul editează lunar un buletin de informații care este postat pe site-ul WEB al acestuia ({www.wwyc.net}). Întâlnirile între membri au loc pe forumul de pe site, pe canalul IRC (irc.radiochat.org) al clubului și pe anumite frecvențe de unde scurte. Se fac schimburi de loguri, se pun în discuție tehnologii noi și multe altele, dar ce e cel mai important e că se leagă prietenii frumoase. Prima întâlnire oficială a membrilor acestui club a avut loc în luna iulie a anului trecut în Croația și s-a bucurat

de un real succes. Cu această ocazie lumea s-a cunoscut mai bine, s-au generat tot felul de discuții interesante despre concursuri și nu numai, s-au prezentat câteva din DX-pedițiile la care au participat membrii clubului (HC8N, C53M, C56R, S9LA și altele). Pe tot parcursul întâlnirii a fost activ indicativul 9A2004YC .

La noi în țară există din păcate doar doi membri ai acestui club, subsemnatul, Andy-YO3JR cu numărul

242 și Tibi-YO9GZU #405, amândoi pasionați ai concursurilor și coechipieri în echipa "A1 CONTEST"- YR7M coordonată de Mihai - YO3CTK.

În ciuda faptului că tot mai puțini tineri îmbrățișează această frumoasă pasiune, mulți fiind atrași de mirajul internetului, WWYC face dovada ca se mai poate.

GO WWYC !!!

Andy, YO3JR

Old Timer's Club România

Ghiță Valentin, YO2LDC

Am decis să prezint tuturor radioamatorilor din YO istoria înființării acestui club. De aceea pot să vă spun că nu a fost deloc ușoară lupta pentru organizarea lui. Ideea unui astfel de club nu este deloc nouă. Sunt țări cu o mult mai mare tradiție în ale radioamatorismului care au un astfel de club organizat de mai multe zeci de ani. Numai țările vechiului lagăr comunist nu puteau decât să spere la așa ceva. Evenimentele care s-au soldat cu „spargerea Cortinei de fier” au descătușat energiile creatoare ale câtorva nații asuprite moral de plaga socialismului roșu. Așa că mai toate statele , surori întru suferință cu noi, au pășit cu dreptul în lumea bună a hamradioului mondial, înființându-si propriile OTC (Old Timer's Club), adică au organizat într-un mare club pe toți veteranii sportului. Aceia care au dus sportul nostru rege pe noi culmi. Din păcate noi nu am reușit să facem acest lucru cu același spor cu care au reușit alții. Balcanismul nostru pesemne este devină ca în atâtea alte cazuri. Dar această idee a început a se vehicula prin România încă de acum câțiva ani. Dar nu cu o asemenea forță care să o facă și realizabilă. A fost cooptat să se ocupe de acest lucru YO3AV, Adrian care a strâns 30 de cereri de la potențialii membri. Din motive pe care eu nu le cunosc, dar sunt sigur că sunt obiective, Adrian nu a mai putut continua munca începută. Din acel moment minge a trecut în curtea FRR. Cel care a vrut să ducă la bun sfârșit acest lucru a fost Pit, YO3JW. Dar nu într-o formă agreată de FRR și de mulți alții. Așa că au început inevitabilele discuții pe marginea subiectului. Cam în aceea perioadă ia naștere și inițiativa orăvițeană. Care s-a dovedit că a prins la marea masă a veteranilor. Dovadă sunt și hotărârile de CA ale FRR care a deschis calea înființării OTC în România. Vă prezint lupta pentru înființarea acestui club. Mai jos puteți citi postarea mea pe forumul de internet YODX de acum câțiva timp bun.

Salutare tuturor,

Observ de multă vreme ce se vehiculează pe listă în privința OTCR-ului. Și sunt sigur că și alții fac același lucru fără a se implica. Am considerat că vârsta pe care o am nu îmi permite să fac acest lucru.

Observ căci, ca orice lucru românesc și ideea înființării clubului OTCR a pornit din start cu stângul. Faptul că paternitatea înființării clubului a fost pasată pe rând de la unul la altul (în final oprindu-se la Pit) dovedește faptul că condițiile impuse pentru a fi membru în acest club nu sunt în măsură să mulțumească pe cei care trebuie să fie parte integrantă a acestuia. Chiar aici pe forum (unde cred că media de vârstă e relativ scăzută) am văzut în mare majoritate idei contra celor propuse de Pit. Aceste idei au venit de la cei îndreptățiți să fie membri ai acestui club. Eu personal până azi am fost în asentimentul mării majorități: la ce bun încă un club ?

Dar azi, cu un buchet de QSL-uri noi sosite direct am mers la Adrian, YO2BV, să-mi împărtășească bucuria: confirmarea a celei de a 300 țări în unde scurte. Acolo, Adrian m-a mai întrebat cum merge treaba cu OTCR-ul. I-am explicat că ultimele mesaje nici nu le-am răsfoit în totalitate. Din cuvinte, de-a lungul a doua ore de conversație Adrian m-a făcut să înțeleg ca acest club e necesar. Dar nu în forma vehiculată aici pe listă, pentru că în forma de acum nici macar 10% din cei cărora le este adresat acest club nu vor fi membri activi. Adrian spune și eu sunt de acord cu el , că nu este nevoie de un club cu o personalitate juridică care să strângă sub auspiciile lui pe bătrânii radioamatorismului YO. Adică cei cărora , poate noi cei mai tineri le datorăm existența noastră în ale radioamatorismului. Și de cei care, cei care vin după noi, trebuie să țină seama. E păcat să

dai din colț în colț (cazul lui Victorin) când trebuie să faci un necrolog în momente de restriște. Adrian mai spunea că dacă clubul lui, YO2KJG, ar avea mai multe posibilitati materiale ar face singur OTR-ul așa cum îl vor cei mulți. Am întrebat cum ar vedea el clubul OTR? Iar răspunsul a venit instantaneu:

- 1- o structură fără personalitate juridică deci cât mai simplă (fără secretari, cenzori etc).
- 2- la care participarea să nu fie condiționată de absolut nici o taxă de înregistrare.
- 3- care să nu impună sub nici o formă nici unul din concursurile tradiționale YO.
- 4- activitatea clubului se va desfășura sub directa coordonare a FRR.

O structură care să acorde membrilor ei acest statut fără a cere deci nimic în schimb. Singura obligație a membrilor clubului ar fi aceea de a-și trimite pe o foaie de hârtie întreaga lor existență radioamatoricească.

Clubul va scoate o diplomă care să ofere statutul de membru tuturor celor care au cei 25 de ani de radioamatorism și vor să fie parte integrantă a lui. Dacă membrii clubului vor, clubul se obligă să scoată un concurs YO cu un nume stabilit doar de membri clubului al cărui regulament va fi făcut doar de aceiași membri. Clubul nu va obliga pe nimeni să participe la

un trafic în unde scurte susținut pentru bunul renume al clubului.

La asemenea argumente e greu să nu te asociezi, așa că cluburile YO2KJG și YO2KIV din Oravița lansează oferta publică pentru înființarea clubului OTCR doar în aceste condiții. Clubul meu nu va asigura decât partea financiară a fenomenului iar YO2KJG prin Adrian se va ocupa de restul treburilor organizatorice.

Considerăm că nu facem nici o concurență nimănui din cei care intenționează să înființeze acest club. Ca atare vom accepta toate părerile tuturor, de bine sau de rău în această privință. Evident că nu aici pe forum. Aici cât de curând trebuie să explodeze nebunia IARU, iar problemele reale ale OTCR-ului ar trece neobservate. Toți cei care cochetează cu ideea de OTCR sunt invitați să participe la discuții și la elaborarea regulamentului acestui club. Adrian primește corespondența pe adresa: Colicue Adrian, Strada Spitalului, nr 54, 325600, Oravița, CS. Mie îmi puteți scrie pe yo2ldc@yahoo.com. În scurt timp vom stabili și o frecvență unde să ne auzim cu toții la o mare masă comună.

În numele lui Adrian YO2BV și desigur al meu personal vă mulțumim pentru citirea mesajului. Sper să fie într-un ceas bun.

Sanatate și DX-uri. Vali.

Aceasta a fost expunerea care a fost încins anumite spirite. Dar am trecut peste toate aceste neînțelegeri inerente oricărui început și am organizat clubul așa cum am crezut de cuviință. Cert este că acum sunt 100 de membri și numărul lor este în continuă creștere. Iar acest lucru nu poate decât să ne bucure. Vă prezint acum regulamentul clubului OTCR precum și cererea de intrare în club.

Acest club al radioamatorilor veterani români este fără personalitate juridică aflat sub directa coordonare a FRR, având sediul în localitatea Oravița str. Spitalului nr. 57, jud CS, cod 325600.

Acest club are menirea de a recunoaște meritele radioamatorilor veterani în dezvoltarea radioamatorismului românesc, deoarece fiecare în funcție de posibilitățile sale a contribuit la aceasta.

Pot deveni membri ai acestui club radioamatorii de cetățenie română sau radioamatorii străini, care indiferent de sex, convingeri politice, religie, limbă maternă, fac dovada că au desfășurat o activitate de radioamator de recepție sau emisie-recepție de cel puțin 25 de ani. Se poate face dovada printr-un act sau prin alt mod precum: copia după autorizație, QSL, diplome sau oricare alte documente. Dacă din motive de forță majoră solicitantul nu poate prezenta dovezile de mai sus e valabilă și declarația olografă a doi membri ai FRR

din care să reiese că respectivul a desfășurat o activitate radio de peste 25 de ani.

Calitatea de membru al clubului încetează doar la cererea în scris a acestuia. Membrii clubului au dreptul să menționeze pe corespondența specifică aceasta calitate și să utilizeze sigla clubului.

FRR va pune la dispoziția clubului în publicația proprie un spațiu tipografic corespunzător ca dimensiune pentru a mediatiza activitatea acestuia, se va crea o pagină pe internet și se va utiliza frecvența de 3650 KHz +/- qrm înainte și după terminarea emisiunii de QTC.

Corespondența se va expedia pe următoarele adrese:

-Clubul Sportiv CFR Oravița, str. Spitalului, nr. 57, RO-325600, Oravița, CS, Romania;

-Clubul Sportiv Ivana Oravița, P.O.Box 14, RO-325600, Oravița, CS, Romania;

-yo2ldc@yahoo.com.

Clubul neavând personalitate juridică are o structură de coordonare simplă printr-un administrator în persoana președintelui secției de radioamatori de la C.S. C.F.R. Oravita și secretar prin persoana directorului C.S. Ivana Oravița.

La inițiativa membrilor clubului se poate organiza un concurs anual, emite diplome și edita un buletin informativ.

Primirea solicitantului în club se face pe baza unei cereri după modelul prezentat alăturat.

Obligațiile membrilor clubului:

- 1- de a prezenta la primirea în club a unei autobiografii care să cuprindă și descrierea

întregii activități radio și dacă este posibil a unei poze color sau a unei poze în format electronic.

- 2- Participarea în concursul anual organizat de OTCR.

Nu se percepe nici o taxă de intrare în club iar diploma se eliberează absolut gratuit. Diploma se distribuie gratuit membrilor prin FRR. Dacă cineva are dorința de a primi diploma pe adresa de acasă, atunci va trebui să achite doar contravaloarea expedierii ei prin scrisoare recomandată. La ora actuală o expediere recomandată a diplomei este de 20.000 lei. Acești bani sau timbre se pot trimite la una din adresele de mai sus.

Cerere

Către Old Timers Club România,

Subsemnatul..... nascut la data .....
radioamator de recepție cu indicativul..... din anul ..... și cu indicativul de
emisie-recepție..... din anul..... domiciliat in localitatea .....
str.....nr.....bl.....sc.....et.....ap..... cod poștal.....
sector.....județul..... telefon: ac..... serviciu.....
mobil.....e-mail.....
web page..... posesor al actului de identitate
seria.....nr.....CNP.....

Solicit ca pe baza dovezilor anexate să devin membru al OTCR.
Prin prezenta declar că voi respecta regulamentul OTCR si statul FRR.

Localitate ..... Data ..... Semnătura .....

Anexe:
Copie dupa autorizații sau
QSL primite mai vechi de 25 de ani sau alte acte sau titluri sau diplome.

Clasamentul membrilor OTCR după anul de autorizare

Nr crt	Nr intrare în club	Indicativ	Nume și prenume	An autorizare
1	37	Y09WL	RĂDUȚĂ ION	1937
2	71	YO3LX	VASILESCU RAUL	1938
3	64	YO2BN	PANTELIMON NECHITA	1950
4	15	YO3RK	MASTU OCTAVIAN PAUL	1950
5	47	YO7EL	OPRESCU IOAN	1950
6	31	YO5AY	CSIK VASILE	1951
7	20	YO7YN	TEODORESCU NICOLAE	1954
8	17	YO6EZ	ZALARU DAN	1955

Nr crt	Nr intrare în club	Indicativ	Nume și prenume	An autorizare
9	70	YO8MF	GALAN PETRE	1955
10	10	YO2BV	COLICUE ADRIAN	1956
11	60	YO2FV	BRAUN VICTOR	1956
12	68	YO3AV	STĂNESCU IOAN ADRIAN	1956
13	58	YO4WO	DIMITRIU OLIMPIU	1956
14	83	YO9ALY	SANDULACHE MIRCEA CIPRIAN	1956
15	26	YO2CY	MORAR CONSTANTIN	1957
16	66	YO2IS	ȘULI I.IULIUS	1957
17	67	YO3CO	MIHĂESCU ILIE	1957
18	92	YO5AJR	NEMETH NICOLAE-IULIU	1957
19	40	YO6AHK	MAXENȚIAN NICOLAE	1957
20	7	YO7AWZ	NICOLA VASILE	1957
21	93	YO7VS	SCHMIDT-BOLD DIETMAR ORNULF	1957
22	12	YO8MI	AILINCAI CONSTANTIN	1957
23	42	YO9AFH	RUSENESCU DUMITRU	1957
24	16	YO9IF	BĂLEANU LUCIAN	1957
25	80	YO2II	ROVEANU ALEXANDRU	1958
26	30	YO3AGH	BARBU GHEORGHE	1958
27	81	YO3AGW	PIRSOAGA DUMITRU	1958
28	57	YO4ZL	GABRIEL SCHUMSCHI	1958
29	11	YO6EX	GIURGIU VASILE	1958
30	33	YO9AFY	RUSU AUREL	1958
31	50	YO9HD	ȘTEFANOVICI EFTIMIE	1958
32	35	YO9HL	STOICAN VICTOR	1958
33	34	YO9IE	PESTRÎȚU VASILE	1958
34	38	YO2CC	MURGU LIVIU	1959
35	51	YO8GF	SICOE NICOLAE	1959
36	8	YO2IC	NEGRUȚ NICOLAE	1960
37	72	YO5LN	CSUZI COLOMAN	1960
38	22	YO9HG	MĂRGĂRIT IONESCU	1960
39	62	YO5BYV	IUHASZ ATTILA FRANCISC	1961
40	25	YO6QT	MĂLINAȘ DUMITRU ROMULUS	1961
41	43	YO2QY	ZAMONIȚĂ MIHAI	1962
42	6	YO5AEX	HADHAGY LASZLO	1962
43	63	YO2BF	JAGER OSCAR EGON	1963
44	87	YO2QC	PETERFFY EUGEN	1963
45	32	YO2QQ	DUMA ALEXANDRU	1963
46	21	YO5AHG	FILIP VASILE	1963
47	39	YO6ADW	MOHACSEK IOSIF	1963
48	36	YO9AFG	STANCU STAN	1963
49	73	YO3BOQ	BEJAN ION	1964
50	2	YO5CTZ	ILEA IOAN	1964
51	89	YO9AGI	BĂDOIU MIRCEA	1964
52	61	YO2ARA	HORVATH ADALBERT	1966
53	29	YO5APZ	BUDA LIVIU IOAN	1966
54	14	YO7AOG	BĂDUCU TĂNASE	1966
55	4	YO2BMK	DRĂGULESCU EMIL	1967
56	13	YO4BGK	BABIN GHEORGHE ION	1967
57	77	YO2LAN	MARTON Z. ALEXANDRU	1968
58	23	YO4ASG	ARON CORNEL EMIL	1968

Nr crt	Nr intrare în club	Indicativ	Nume și prenume	An autorizare
59	76	YO5BHG	FODOR VASILE CAROL	1968
60	91	YO2CXJ	ANGELESCU PAUL GINEL	1969
61	9	YO3AWH	BADEA BOGDAN	1969
62	46	YO4BKM	OPROESCU GHEORGHE	1969
63	59	YO5BXK	NEMETI IOSIF	1969
64	65	YO2DM	MUREȘAN DELIA	1970
65	56	YO5BWQ	UNGUR FLORIAN	1970
66	74	YO3BMJ	TĂNASE DORINEL	1971
67	79	YO5BIM	CRISTEA IOAN	1971
68	85	YO6FCV	SCHMIDT PETER IOSIF	1971
69	88	ER5AA	GAVRILOV VASILE	1972
70	88	ER5AA	GAVRILOV VASILE	1972
71	44	YO2CED	VELEA GHEORGHE PETRU	1972
72	3	YO2LBK	FAUR IOAN	1972
73	1	YO3FBM	OANĂ MIRCEA GHEORGHE	1972
74	78	YO2BLX	CHIS IOAN	1973
75	24	YO7BGA	PANAIT CONSTANTIN	1973
76	84	YO7BKU	COMAN C. EUGENIU	1973
77	41	YO9CFC	NEDELCIOIU MARCEL	1973
78	52	YO2LAU	PETREA LIVIU	1974
79	69	YO5OCE	COMĂNICI NICOLAIE	1974
80	53	YO8CGR	MIHAI EUGEN	1974
81	19	YO9BGV	AMAZILIȚEI VASILE	1974
82	18	YO9BZX	OLTEANU CORNEL	1975
83	45	YO2CEE	KELEMEN IULIU	1976
84	55	YO2CJX	NESTERIUC VIRGIL	1976
85	90	YO6CFB	BAKO-SZABO LASZLO	1976
86	28	YO8RL	ȚANU DOREL	1976
87	27	YO9XC	BURDUCEA OVIDIU VASILE	1976
88	82	YO2LBM	USVAT GHEORGHE	1977
89	5	YO5BWD	COMAN AUREL	1977
90	75	YO5DAS	CHIȘ MIHAI DĂNUȚ	1977
91	54	YO8KOB	CLUBUL SPORTIV ELECTRON DOROHOI	1978
92	49	YO8RAA	POPEL MIRCEA	1978
93	48	YO3CCC	VASILESCU ION	1979

Radiomania

Bun venit în toată România
 Nii reviste Radiomania,
 Ne așteptăm a fi și criticată
 Că nu poate fi pe plac la lumea toată.

Colectivului de redactare
 Îi revine o misiune mare,
 Să-l mulțumească pe fiecare
 De la mic până la mare.

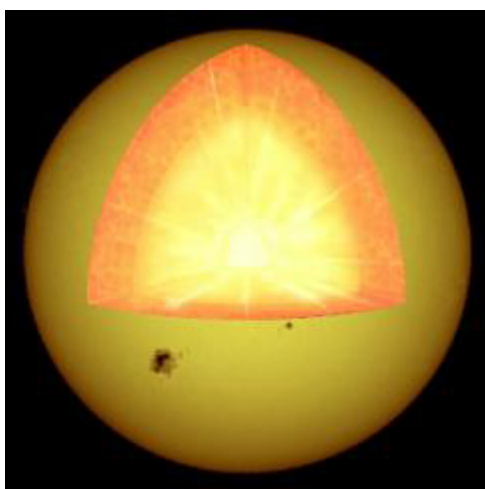
Cu articole și pentru începători
 Și pentru experimentați radioamatori.
 Dorim să apară în fiecare lună
 Cum îi stă bine la o revistă bună.

Sunt așteptați cei cu gânduri bune
 Să ne scrie ce au a ne spune.
 Lunar să apară cu o cu o idee genială
 Licărind ca o scară digitală.

Tomnatic 12.03.2005, YO2IC #8 OTCR

Următorul maxim solar cel mai mic din ultimii 100 de ani ?

Interiorul soarelui deține cheia prezicerii puterii fiecărui ciclu solar. Câmpurile magnetice interne sunt răsucite și învăluite în jurul soarelui datorită rotației diferențiale ale acestuia. Se crede despre aceste câmpuri că duc la apariția petelor solare și sunt legate de activitățile meteo din spațiu.

5 martie 2005. Ultimele rezultate ale cercetărilor dr. Leif Svalgaard și Yohsuke Kamide de la Solar-Terrestrial Environment Laboratory a universității Nagoya și Edward W. Cliver de la Hanscom Air Force Base, sugerează că soarele poate să fie mai puțin activ în timpul următorului ciclu solar decât a fost în ultimii 100 de ani.

Aceste rezultate sunt bazate pe unele dintre cele mai de succes metode de predicție ale ciclului solar existente. „Metoda precursorare” este capabilă să prezică magnitudinea următorului maxim solar până la 7 ani înainte ca acesta să apară. Aceasta este posibil prin examinarea puterii câmpurilor magnetice care se concentrează în regiunile polare ale soarelui cu câțiva ani înainte de minimul solar al fiecărui ciclu și e în relație cu puterea acelor câmpuri.

Câmpul magnetic polar dă „sămânța” fluxului magnetic necesar ca să conducă activitatea petelor solare în timpul următorului ciclu solar.

Cele mai recente descoperiri ale dr. Svalgaard sunt bazate pe doar primii trei ani de date în timpul declinului actual al ciclului solar 23. Cel puțin încă doi ani de date (prin minimul solar) sunt necesari pentru a da o predicție mai exactă. Totuși date suficiente sunt acum

disponibile pentru a face o predicție actuală cu acuratețe. Ei prezic că următorul maxim solar (când petele solare vor fi cele mai multe) va fi asociat cu un număr de 75 pete solare, cu o eroare de +/- 8. Dacă această precizare rămâne adevărată următorul ciclu solar (24) va avea vârful în 2011, cu un număr de pete care este mai mic decât oricare ciclu solar precedent, începând cu ciclul nr 14 când au fost observate doar 64 de pete în anul 1906.

Care este semnificația acestei preziceri, presupunând că este adevărată? Petele solare sunt o sursă de fenomene eruptive cum ar fi flăcările. Evacuările de masă coronală energetică sunt de asemenea în legătură cu flăcările solare. Acestea creează condiții meteo nefavorabile pentru aeronautică, aviație și pentru rețelele electrice. Oricine ar putea crede că un număr mic de pete solare ar fi bune pentru aceste industrii. Efectele globale medii pot fi pot fi într-adevăr puțin mai blânde. Dar aceste industrii sunt afectate defavorabil de cele câteva izbucniri extreme care apar în timpul ciclului solar, decât în timpul condițiilor mai puțin volatile observate într-un ciclu solar. Dr. Svalgaard arată că unele dintre cele mai intense furtuni spațiale apar în timpul ciclurilor solare care au un număr scăzut de pete. De exemplu două din cele opt furtuni geomagnetice intense din ultimii 150 de ani au apărut în timpul ciclului solar 14, în timp ce trei din mai puternice cinci evenimente energetice care au emis protoni la mai mult decât 30 MeV din anul 1859 până în prezent, au avut loc în ciclul solar 13 când numărul solar a scăzut până la un minim de doar 88. Savanții spun că următorul ciclu solar poate fi un excelent test pentru un număr de modele și teorii legate de ciclurile solare și activitatea solară.

O măsurare directă a puterii câmpurilor polare solare va fi posibilă în 2007-2008 când sonda Ulysses va face o altă trecere peste poliul solar. Dr. Svalgaard și colegii lui așteaptă ca puterea câmpurilor polare măsurate în timpul acestor treceri va fi semnificativ mai mică decât puterea câmpurilor ce au fost observate în 1994 și 1995 în timpul fazei minime a ultimului ciclu solar. Acest lucru va adevăra prezicerea unui maxim solar mult mai mic în timpul următorului ciclu solar decât oricare altul observat.

Istoria expediției FT5XO

Expediția Dx Microlite 2005 în insula Kerguelen este acum istorie. 11 zile și jumătate de operare radio au adus aproape 68.000 de QSO-uri folosind indicativul FT5XO. Operatorii pentru această expediție au fost, AG9A, GI0NWX, HB9ASZ, M0DXR, N6MZ, N0TT, SP5XVY, VE3EJ, VK6DXI, W3WL, W7EW, 9V1ZC.

Cu un efort care echitabil a acoperit o varietate de deschideri, benzi și moduri disponibile, echipa a revăzut statistica de QSO-uri în fiecare zi și și-a ajustat corespunzător planul de operare.

La final numerele sunt următoarele:

CW: 45687 68%
SSB: 19903 29%
RTTY: 2358 3%
EME: 6
Total: 67954

Band	CW	SSB	RTTY	TOTAL
160m	1173	16	0	1189
80m	3578	957	0	4535
40m	9643	2774	160	12577
30m	9683	0	616	10299
20m	4012	4640	327	8979
17m	5144	2168	497	7809
15m	4485	3964	758	9207
12m	4411	3499	0	7910
10m	3558	1885	0	5443

6m EME: 6

Statistica pe continente:

Europa: 53%
Japan: 21%
Usa: 17%
Asia: 5%
Restul: 1%

Călătoria a început în Durban, Africa de Sud într-o dupăamiază de 9 martie la bordul vasului Braveheart. Kerguelenul a fost atins în dimineața zilei de 19, și asamblarea antenelor a început în aceeași dupăamiază. Primele QSO-uri au început la ora 07:00UTC pe 20 martie.

Operațiunea a avut loc de la o veche bază de balene abandonată, în centrul insulei numită

Port Jeanne d'Arc, care este situată la aproximativ 30 km sud-vest de baza franceză Port Aux Francais. Locul de operare a fost aproape de plajă cu bune plecări în majoritatea direcțiilor.

Antenele au fost constituite din semi-dipoli verticali pentru 20m și mai sus, verticali în lambda/4

pentru benzile de 30 și 40m (cu 2 radiale elevate fiecare), și două Battle Creek Specials pentru 80 și 160m. Cu excepția acestor ultime două antene, toate celelalte au fost proiectate și realizate de ZS4TX. Radiourile au constat din trei Kenwood TS50S, un Yaesu FT897, un Icom 756 ProIII, și un Yaesu FT1000MP. Noi am avut și câteva amplificatoare pentru

benzile joase.

Deoarece noi am spart tradiția și am ales mijlocul toamnei australe pentru această expediție am putut să ne bucurăm de deschiderile din 12 și 10m care ar fi fost de altfel imposibile pe timpul verii australe (când majoritatea acestor expediții antarctice au loc). Dezavantajul este că această insulă Kerguelen cade sub convergența Antarcticii în această perioadă a anului, aducând astfel un climat mai rece și mai aspru.

Vremea pe parcursul șederii noastre a fost tipic pentru insulele aflate sub convergența Antarcticii, cu

vânturi puternice, ploi, lapoviță și zăpezi abundente de-a lungul aceleiași zile. De fapt într-o oră vremea s-a schimbat de multe ori, de la calm și însoțit la viscole de 45 noduri. Vânturile puteau veni din orice direcție, dar mai ales din sud-vest.

Tensiunea statică de la furtunile de zăpadă adesea au produs S9+40 zgomot, forțându-ne să ne încetăm activitatea până la dispariția lor. Intensitatea acestor furtuni de zăpadă au făcut ca antenele să dezvolte kilovolți de tensiune statică de-a

lungul conectorilor coaxiali (ceva noi am învățat pe calea cea mai dură, când o descărcare mare a ieșit de la una dintre antene, distrugând o sursă de alimentare și un TCVR în timpul comutării unei antene)

Ultimul QSO a fost făcut la ora 02:00UTC pe 31 martie. Pe un calm meteo în timpul diminiții plecarea a decurs bine și conform programului. Vaporul este acum în drumul său către Fremantle, West Australia și vom ajunge în dimineața zilei de 11 aprilie. Timpul de călătorie pentru cele două drumuri este de aproape 22 de

zile. Timpul de operare a fost de doar 11 zile, ceea ce înseamnă un raport de 2 la 1 în favoarea călătoriei.

Am lansat intenționat o minimă publicitate despre această călătorie în speranța că va fi o provocare. Cu o bună îndemânare în operare, combinată cu o atentă cunoaștere a propagării și deschiderilor pe benzi, convingerea noastră este că FT5XO a fost disponibilă tuturor care au urmărit un QSO. Din partea noastră, un mare efort a fost făcut pentru a lucra cele mai slabe stații și să acoperim cât de multe deschideri posibile, în timpul nostru limitat. Citind la final și privind la ultimele statistici ale QSO-urilor credem cu tărie că aceasta necesită îndemânare, nu forță. Aceasta face ca expediția să fie de succes.

Echipe mici, echipament ușor, operatori puternici, asta e cheia. Noi sperăm că indicativul tău este în logul nostru măcar în cel puțin o bandă.

Cu o cheltuială extrem de mare și mult timp necesar de călătorie pentru a ajunge la aceste insule antarctice îndepărtate, noi dorim să aducem mulțumiri

anticipate pentru toate contribuțiile trimise împreună cu QSL-urile.

Mulțumiri speciale către ZS5BBO și către toți membrii Radioclubului Highway din Durban, Africa de Sud, care

au făcut posibil tranzitul lent de la călătoria din aer către cea de pe apă. Mulțumiri de asemenea și pentru TAAF(Terres Australes et Antarctiques Francaises) pentru bunul suport în aventura noastră.

În final, vrem să aducem mulțumiri speciale singurului sponsor organizatoric, the Northern California DX Foundation. Sprijinul lor continuu pentru Dxspediții către punctele îndepărtate ale lumii ajută la păstrarea unuia dintre cele mai frumoase aspecte ale vieții de radioamator. Fără NCDXF această călătorie nu ar fi fost posibilă.

73, și ne vedem în bandă.

The Microlite Penguins DXspedition Team.

Bătălia pentru FT5XO

Ghiță Valentin, YO2LDC

Era într-o sâmbătă seara pe data de 19 martie. Mă pregăteam pentru un binemeritat somn înainte de lupta cu zgomotul benzii de 160m. Dar un spot de pe cluster îmi atrăsese în mod special atenția. Era un american care lucra din MM și băieții au postat că era în drum spre insula Kerguelen. Era o entitate care la mine în log nu figura pe nici o bandă. O neliniște firească m-a cuprins: nu aveam decât verticalul pentru banda de 80m în picioare. Dar și el a avut de suferit după ultimele lucrări agricole. De vreun beverage nici vorbă. De fapt configurația locului unde am shack-ul nu mi-a permis niciodată întinderea vreunei sârme pe

direcția respectivă. Era totuși o oportunitate de a lucra insula Kerguelen în benzile joase. Din cauza dimensiunii la care crescuse grâul nu îndrăzneau totuși să sper. Totuși nu puteam uita frustrarea pe care o avusem când tot din cauza imposibilității întinderii antenei am ratat TO4E în 160m. Am zis totuși că poate o să am noroc să-i lucru. Noaptea a trecut fulgerător fără să fie ceva demn de consemnat în benzile inferioare. O nouă noapte albă, o nouă ofrandă pusă pe altarul benzi de 160m. De mult însă nu mai țin cont de aceste mici supărări. Până și familia s-a obișnuit cu viața mea de liliac, hi !

După ora prânzului am văzut pe cluster forța cu care a explodat în diverse benzi expediția. Dar totuși veneau mai slab decât am bănuț. De fapt nici nu aveam cum să știu cum au să se audă pentru că nu mai lucrasem niciodată o stație de la acele coordonate geografice. Deja puteam spune cu siguranță că numai un noroc chior mă poate ajuta să-i fac. Seara se apropia cu pași repezi și starea mea de neliniște imi dădea ghes. Înainte de ora 17 UTC începuse să se audă deja expediția în 30m. Aici nu e nevoie de beverage. Verticalul de pe casă nu m-a lăsat niciodată la greu. După mai bine de 10 minute de strigare bucuria m-a copleșit: la ora 17:03 utc FT5XO privea din logul meu. Puteam deja să mă acord și să-l aștept în banda de 40m. Nu s-a lăsat prea mult așteptat nici aici. Numai că banda de 40m este o bandă mult mai grea. Numărul de radioamatori care au antene serioase în această bandă este mult mai mare decât cei care au antene bune în banda de 30m. Mi-a luat aproape o oră până să-l dovedesc. La ora 19:26 utc era în log și în 40m. Era o propagare fantastică pe toate direcțiile în acea seară. Mai devreme lucrasem SO9A în Ssb în 40m cu semnale foarte bune. Începusem să sper că minunea nu va fi desăvârșită decât atunci când îl voi avea și în 80m. Eram deja acordat și așteptam să apară. Ceea ce s-a și întâmplat dar eu din păcate nu-l auzeam suficient de bine ca să-l chem. Orice se auzea pe verticalul acela numai expediția nu ! Pe la 20:30 utc am realizat că aș putea să-l ascult totuși și pe altă antenă mai liniștită. Iar antena liniștită acum s-a dovedit a fi inverted vee-ul pentru banda de 160m. Cea mai zgomotoasă antenă din parcul meu s-a dovedit mai bună la recepție decât verticalul. Trebuia să emit pe vertical și să comut repede pe inverted ca să-l aud. Cam anevoioasă treaba pentru că pierdeam mai bine de o secundă cu comutările. Iar operatorii expediției nu țineau cont de loc că banda de 80 nu e cea de 20m. Mă refer aici la viteza de transmisie care era totuși improprie benzii de 80m. Așa că după câteva minute de strigare am auzit doar .... LDC . Era mare coincidența să mai fie altcineva așa că am fost îndreptățit să cred că pe mine mă chema. I-am dat controlul de trei ori ca să fiu sigur că m-a luat și am trecut pe recepție. Aici niște idioți de polițiști făceau ordine. Evident ca nu am mai auzit confirmarea legăturii. Aș fi preferat să nu-l lucrez decât să nu am convingerea că sunt în logul lui. Totuși nu am mai avut tupeul să-l mai chem nici mai târziu când deja îl puteam scoate binișor pe vertical. Doamne, ce propagare a fost în 20 martie! Pot spune că niciodată până când au plecat din insulă nu s-au auzit la fel de bine. Am trecut în banda de 160m mai mult de

divertisment. Eram convins că aici nu se mai poate face nimic. Cel puțin nu de la mine. Însă jumătate de Europă țipau acolo unde trebuia. Și nu puțini au fost aceia care și lucrau expediția. Din multe țări limitrofe nouă se lucra expediția. Operatori care nu au văzut în viața lor un beverage acum se lăudau cu logul lor. Frustrarea mea nu mai avea margini. Blestemam toată Zlatața cu condițiile ei mizere de recepție. Însă primul pas serios făcut pe calea revenirii mele mintale a fost acela de a îmi dori să fie vreme frumoasă a doua zi ca să ma apuc de beverage. Am adormit în gând cu soarele ce-mi va lumina următoarele zile.

Dar acest proiect s-a dovedit a fi cel mai costisitor de când construiesc eu antene beverage. Asta numai din cauză că antena trebuia sa aibă cel puțin 200 de metri ca să și fie de efect. Aceasta implica inevitabil construirea unui nou stâlp de peste 4m la o distanță de aproape 150 de m de locul unde mi se adunau vechile beverageuri. Acolo trebuia construită și o priză de pământ foarte bună fără de care beverageul nu face nici cât o ceapă degerată. Pentru că toți oamenii firmei mele erau prinși cu agricultura nu aveam cu cine săpa fundația stâlpului și gropile pentru împământare. Norocul mi-a surâs totuși: brunetii de la ajutorul social care plimbau sapa degeaba în spate. Culoarea estompată a ultimilor crăițari avuți în mână acum multă vreme, au facut ravagii cu imaginația flămândă a tucuriilor. În mai puțin de două ore au săpat o groapă de 1m cub într-un lut bun de întins pe pâine. Au bătut țevile de apă de aproape doi metri lungime și doi țoli grosime, cu o forță care l-ar fi făcut invidios și pe Rambo. M-am onorat și eu de promisiune astfel că toată lumea a fost mulțumită. Dar pentru mine greul abia acum începea. Țevile de împământare trebuiau sudate între ele printr-o platbandă zincată. Platbanda exista dar nu exista cablul de curent cu care trebuia dusă sudura la stâlp. Adică peste 120m de la cea mai apropiată priză trifazată. Cu greu am rezolvat această problemă astfel că a abia a doua zi împământarea era corespunzătoare și stâlpul betonat. Dar cea mai mare problemă a fost aceea a aducerii semnalului antenei beverage la TCVR. Adică îmi trebuiau peste două sute de metri de cablu coaxial de foarte bună calitate. Care nu prea era disponibil. Am dat o fugă la Oravița până la operatorul de cablu care credeam că îmi e prieten. M-am întors cu mâna goală și cu un prieten lipsă, hi! Am luat atunci hotărârea de a sparge rezerva strategică de cablu H 1000 pe care îl țineam ca pe lumina ochilor. Mi-au trebuit exact 200m ca să aduc semnalul în shack. Am făcut transformatorul de impedanță al beverageului și m-am pus pe așteptat. Era deja seara zilei de 23 martie.

Dar propagarea nu a fost bună în acea zi. Abia nordicii lucrau greu de tot expediția. Pe care eu nici n-o simțeam. În seara zilei de 24 eram deja pe poziție. Astfel că pe la 19 utc am auzit rușii chemând FT5XO. La mine semnalul era subțire ca un vis. Pe la 19:17 utc pareă am auzit că-mi răspunde. M-a și ajutat cineva puțin la coordonarea tranșelor de emisie. Dar nu sunt sigur că l-am lucrat. Siguranța am obținut-o abia la 20:34utc când am auzit clar yo2ld...z. O, dar eram mult mai aproape de adevăr, hi ! I-am repetat de vreo 5 ori indicativul până când m-au apostrofat ceilalți colegi de trafic. M-am culcat mai neliniștit ca niciodată dar nu înainte de a lucra 5Z4DZ în 160m și 30m. O entitate nouă care de câteva zile are acceptul autorităților locale de a lucra în aceste două benzi. Și care întâmplător se află în spotul beverageului nou construit, hi ! Am mai lucrat expediția în zilele următoare în 80m ssb și cw și 40m ssb dar nu l-am mai auzit în 160m. Abia în data de 27 martie l-am

chemat pentru YO2KIV și pentru indicativul meu. Se auzea bine acum, l-am și înregistrat când îmi dădea controlul pentru club. Atât doar că a devenit nervos atunci când mi-a spus qso B4 pentru indicativul meu. Dacă până acum nu sunt sigur ca m-a luat corect, acum nu mai sunt sigur dacă nu m-a scos din log datorită insistențelor mele. Pentru mine vremea deja se scurge altfel în așteptarea apariției logului pe internet.

Oricât ar părea de grea această experiență cu FT5XO, eu sunt mulțumit că măcar i-am putut auzi și înregistra în banda de 160m. Sunt uimit totuși de propagările care abia acum încep să se arate la adevărata lor valoare. Sunt semne deosebit de reale că se apropie minimul de propagare al acestui ciclu solar. Lucru deosebit de îmbucurător pentru toți aceia care visează ziua cu ochii deschiși ceea ce propagarea le ursește noaptea.

Vali, YO2LDC

Sondaj de opinie

Vreau să aduc mulțumiri tuturor celor care au colaborat la realizarea primului număr al noii reviste. Intenția mea este de o scoate și o versiune pe hârtie a respectivei reviste. De aceea intenționez să vă rog în a mă ajuta la formarea unei păreri absolut obiective în ceea ce privește șansele de viitor ale reviste. Vă rog în limita timpului disponibil să-mi trimiteți părerile dvs. referitor la revistă. Dar dacă ați putea răspunde următorului sondaj v-aș rămâne și mai recunoscător.

Mulțumiri anticipate. Vali, YO2LDC.

- 1-Credeți că mai este loc în România pentru apariția unei noi reviste de radioamatori ?
- 2-Cum ați vrea să arate revista: monocolor sau full color ?
- 3-Cât ați fi dispus să plătiți pentru o revistă full color ?
- 4-Cât ați fi dispus să plătiți pentru o monocolor ?
- 5-Cum ați vrea să intrați în posesia ei: abonament colectiv, individual sau ramburs ?
- 6-Ce subiecte credeți că ar trebui să abordeze revista pentru a fi pe gustul celor mai mulți radioamatori ?
- 7-Găsiți bună ideea de a găzdui în paginile revistei și a altor reclame decât cele a firmelor de profil?
- 8-Ați fi dispus să faceți reclamă firmei dvs. în paginile revistei ?
- 9-Cum vi se pare acest prim număr al revistei ?
- 10-Ce credeți că ar mai fi putut cuprinde ?
- 11-Considerați că ați putea scrie în viitor articole pentru această revistă ?
- 12-Ați vrea ca revista să apară lunar sau trimestrial?